Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV, Ч. 123. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 3-го ЧЕРВНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JUNE 3, 1978 No. 123. VOL. LXXXV.

Відбулося Річне Засідання Централі КУК

Вінніпеґ (КУК). — При участи 20 представників Складових Організацій КУК, дня 15 травня 1978 відбуто тут перше в новому складі після 12-го Конґресу Українців Канади — Річне Засідання Президії і Контрольної Комісії КУК.

Контрольна Комісія в приявності: пані Е. Михайлишин, інж. М. Когута і А. Т. Банна відбула перед тим окреме засідання, на якому чартеровий рахівник Б. Чемеринський представив в деталях рахункові замкнення всіх фондів Централі КУК за рік 1977, а екзекутивний директор д-р Яр. Кальба предложив для перевірки всі книги і всю фінансову документацію за минулий рік і давав вияснення на поставлені запити. Під час того засідання вибрано на голову Контрольної Комісії А. Т. Банна, а на його заступника П. Климкова.

Звідомлення з праці за час від 12-го Конґресу: 15 жовтня 1977 до 30 квітня 1978, представлене екзекутивним директором на письмі в українській і англійській мовах, доповнили додатковими інформаціями голови Комісій Екзекутиви.

Голова Фінансово-Бюджетової Комісії І. Новосад представив фінансові замкнення за 1977 рік, в яких виказано на контрі адміністрації недобір 410.85 дол., з рівночасним доходом 9,718.46 дол. на конті будинку, що дало чистий дохід в сумі 9,307.61 дол. Крім того виказано запас книжок за коштом їх друку та закупу на суму 28,545.81 дол.

Після вислухання звідомлення Контрольної Комісії, зложеного інж. М. Когутом, прийнято до відома рахункові замкнення КУК за 1977 рік і схвалено запропонований головою Фінансово-Бюджетової Комісії адміністраційний бюджет на 1978 рік у висоті 84,900.000 дол.

Ширшу дискусію переведено над виконанням резолюцій 12-го Конґресу, з яких 8 резолюцій, які зголошено на пленумі Конґресу поза Резолюційною Комісією, рішено вважати як побажання, звернені до Екзекутиви Президії КУК.

Голова КЦУШР д-р Б. Білаш представив висліди і текст звернення відбутої у Вінніпезі 6 травня 1978 Все-Канадської Громадської Наради КУК в справах українського шкільництва, над якими розвинулась ширша дискусія. Прийнято рекомендацію, щоби тій справі Екзекутива присвятила окреме засідання для провірення можливости затруднення додаткового референта-дорадника в справах українського шкільництва.

Під головуванням президента КУК д-ра С. Радчука, в цьому Річному Засіданні КУК взяли участь: А. І. Яремович, інж. А. Качор, д-р П. А. Кондра, Ю. Гвоздулич, мґр І. Іванчук, д-р І. Глинка, пані В. Бучинська, І. Новосад, д-р Б. Білаш, о. д-р А. Баран, О. Сливинський, панна С. Качор, пані Е. Михайлишин, інж. М. Когут, О. Гай-Головко, Р. Саведчук, І. Онуфрійчук, Д. Загарія, д-р Р. Романович, д-р С. Яр. Кальба і М. Спольський.

Знову зросли ціни на продукти широкого вжитку

Вашінгтон. — Департамент праці інформує, що протягом квітня ціни на продукти широкого вжитку зросли на дев'ять десятих одного відсотка, що становить найбільший зріст за останніх 14 місяців. Зокрема дуже подорожіли м'ясні продукти, спеціяльно волове м'ясо, як теж ярина. Ціни на воловину зросли на 6.6 відсотка протягом квітня, а головка салати в деяких крамницях коштувала понад один доляр, тоді як кілька місяців раніше коштувала 19 — 20 центів.

Урядові економісти та спеціялісти з приватного сектора висловлюють затурбовання квітневою статистикою, бо побоюються, що протягом наступних кількох місяців може значно погіршитися інфляція. Роберт Стравс, головний дорадник Білого Дому для боротьби з інфляцією, признав на пресовій конференції, що „ситуація невідрадна", але передбачає поліпшення. Він повідомив, що уряд розглядає можливість закупівлі воловини за кордоном, щоб в такий спосіб збільшити запаси цього м'яса в ЗСА, що спричиниться до пониження цін. Щодо ярини, то Стравс та інші члени уряду теж передбачають нижчі ціни, бо фармери збільшують свою продукцію.

Крім цін на воловину і ярину, в квітні значно зросли відсотки на гіпотечні позики, як теж подорожіли мешканеві будинки, зросли оплати за електрику і газ, а також збільшилися податки на нерухоме майно.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ПРИВІТАННЯ ВІД НТШ

У поданому в „Свободі" з 1-го червня звідомленні про імпрези й привітання на 29-ій Конвенції УНСоюзу в Пітсбурґу минулого тижня помилково пропущено важливе привітання для Конвенції і УНСоюзу, що його виголосив під час конвенційного бенкету д-р Ярослав Падох, предсідник Конвенції, вітаючи УНСоюз від очолюваного ним Наукового Т-ва ім. Шевченка в Америці, згадуючи при цьому й побажання від УВАН, Гарвардського Українського Інституту, Інституту Українських Студій Альберти та взагалі українських науковців і їх установ.. у вільному світі.

ДОПОВІДЬ ПРОФ. АСІ ГУМЕЦЬКОЇ

Ню Йорк, Н. Й. — Заходами Спілки Українських Журналістів Америки і редакційної колегії журналу „Наше Життя" тут в понеділок, 5-го червня ц. р., о год. 7-ій вечора в Домі СУА при 108 2-га евеню відбудеться доповідь проф. Асі Гумецької на тему: „Сучасний український фейлетон".

КОНЦЕРТ НАРОДНОЇ МУЗИКИ

Ірвінгтон, Н. Дж. — Заходами української православної парафії св. Тройці (836 Лаєнс евеню) тут в неділю, 4-го червня ц. р. о год. 4-ій по полудні в парафіяльній залі відбудеться концерт народної музики і 1-ша дія оперети „Запорожець за Дунаєм". В концерті і виставці братимуть участь: Микола Чалий, Марія Заболотна, Віра Яворська, Зіна Якубова і Надя Яворська. Сценічне оформлення і декорації М. Чалого. Квитки вступу: 4 і для молоді 2 доляри.

ВИСТАВКА ЧОТИРЬОХ

Ню Йорк, Н. Й. — В неділю, 4-го червня ц. р., о год. 1-ій по полудні тут у приміщенні Об'єднання Мистців Українців в Америці при 136 2-га евеню, відбудеться відкриття першої студентської виставки скульптури, графіки і образів Христі Котляр-Чури, Марійки Кузьми, Ляриси Мартинюк, Ірини Пришляк і Уляни Салевич. Виставка буде відкрита в будні від 6 — 8; суботи й неділі від 1 — 8 години вечора і триватиме до 11-го червня включно.

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ЗАПЕВНЯЄ ОБОРОНУ ЕВРОПИ „ВСІМИ ЗАСОБАМИ"

Вашінгтон. — Президент Джіммі Картер у середу, 31-го травня, запевнив лідерів держав-членів Північно-Атлантійського Союзу (НАТО), що на випадок нападу на Західню Европу з боку комуністичного бльоку, ЗСА допомогли б оборонятися своїм союзникам „всіми можливими засобами", бо Вашінгтон вважає, що зі стратегічної точки зору напад на европейських членів НАТО — це те саме, що напад на територію ЗСА.

У друкованому тексті промови Президента, виголошеної в другий і заключний день наради лідерів 15-ох членів НАТО, слово „всіми" було підкреслене. Коментатори інтерпретують це як доказ, що президент Картер вважає, що на випадок конечної потреби Америка готова вжити навіть нуклеарну зброю, щоб відбити напад з боку Совєтського Союзу та інших комуністичних держав із Варшавського Пакту. Слова Президента мали бути пересторогою для лідерів СССР і його сателітів.

Того дня лідери НАТО схвалили оборонний плян на наступних 10 — 15 років, який має на меті скріпити військову силу Північно-Атлантійського Союзу в обличчі всезростаючої військової загрози з боку комуністичного бльоку. Уряди країн НАТО зобов'язалися збільшити продукцію танків, протитанкової зброї і ракет, як теж військових кораблів. Крім того, постановлено поліпшити комунікаційну систему між союзними збройними силами, продовжувати стандартизацію зброї та встановити координаційний центр для повітряних сил НАТО. Цей оборонний плян коштуватиме 80 до 100 більйонів долярів і ЗСА покриють біля 50 відсотків із видатків.

У кінці нарад лідери НАТО оприлюднили спільну заяву, в якій, крім питання оборони Західньої Европи та Північної Америки, заторкнено теж справу військового втручання Совєтського Союзу і Куби в країни Африки. Ця діяльність Москви і Гавани „загрожує політиці детанту і може перешкодити дальшому поліпшенню у відносинах між Сходом і Заходом" — зазначено у заяві. Хоча президент Картер, західньонімецький канцлер Гельмут Шмідт та інші лідери країн НАТО наголошували, що агресивна діяльність СССР і Куби на Африканському континенті становить велику небезпеку не тільки для країн Африки, але цілого вільного світу, то інші лідери НАТО, між ними британський прем'єр Джеймс Каллаген, як і генеральний секретар НАТО Йозеф Лунс, натякали, що президент Картер „дещо перебільшує загрозу" і тому НАТО не повинно розпочинати жадних спільних акцій в Африці. Проте, наступного тижня в Парижі відбудеться нарада представників Франції, ЗСА, Британії, Західньої Німеччини і Бельгії, головною темою якої буде справа допомоги африканським країнам, зокрема Заїрові, на який недавно напали катанґські партизани, що їх — згідно з твердженням Білого Дому — вишколювали кубинські вояки, а зброя партизанів була совєтська. Згадані члени НАТО плянують дати Заїрові та іншим африканським країнам економічну допомогу, але на нарадах у Парижі будуть також обговорені такі справи, як: найкращі способи допомогти тим країнам оборонятися проти агресії і проти поширення комуністичних впливів.

Совєти розбудовують ракетні бази

Гонґ Конґ. — Китайська газета „Вен Вай Пао" інформує, що Совєтський Союз, використовуючи приязні відносини з В'єтнамом, розбудовує на його території ракетні бази, скеровані проти Китайської Народної Республіки і тим самим ставить в дуже незручне положення в'єтнамський народ, який ніколи не ставився ворожо до Китаю. Згадана газета, яка не подає джерела своїх інформацій, також твердить, що це совєти підмовили в'єтнамців, щоб вони пересиляли з В'єтнаму китайців, щоб ті не перешкоджали совєтам перетворювати В'єтнам на військовий антикитайський бастіон. Газета також підкреслює, що ніхто інший тільки Совєтський Союз спричинився до розпалення ненависти між В'єтнамом і Камбоджею, бо СССР бажає посунути в'єтнамські кордони ближче до Китаю. Перша ракетна база, яку збудували совєти у В'єтнамі знаходиться в місцевості Гонґ Кі поблизу Тонкінського заливу. У зв'язку з селенчою акцією, уряд КНР переслав В'єтнамові гостру ноту, на яку не одержав ще жадної відповіді. В китайській ноті, між іншим, пропонується також допомогу для В'єтнаму та економічну співпрацю між обидвома сусідуючими країнами.

УКРАЇНЦІ У ФРАНЦІЇ ДЕМАСКУЮТЬ СОВЄТСЬКУ ДВОЛИЧНІСТЬ З ПОСТАВЛЕННЯМ ПАМ'ЯТНИКА ШЕВЧЕНКОВІ В ПАРИЖІ

Як уже коротко інформовано у вчорашньому виданні „Свободи", в Парижі" у Франції відбулося 24-го травня відкриття поставленого совєтами пам'ятника Тарасові Шевченкові, що викликало гострі протести і масові демонстрації українців проти тієї совєтської дволичности. Це також тому, бо українці у Франції вже раніше робили заходи для поставлення такого пам'ятника, але не діждалися згоди міських властей. Нижче друкуємо репортаж д-р Софії Наумович про обставини і події, які попередили відкриття пам'ятника,

та пересланий п. С. Г. український переклад вістки про саме відкриття пам'ятника, яку подав французький „Лє Монд" у виданні з 26-го травня.

ШЕВЧЕНКО „ПІД КАРАУЛОМ" У ПАРИЖІ!

Написала Софія Наумович

Париж. — Це видається диковинне, а проте воно правдиве: на „Сквері ім. Тараса Шевченка", побіч собору св. Володимира, з пропам'ятними таблицями в пам'ять С. Петлюри, — раптом з'явився бронзовий бовдур у „чистому" соцреалістичному стилі, що має зображати Тараса Шевченка!

Коли пишемо ці рядки, він ще закритий полотнищем і його бережуть день і ніч французькі поліцаї, бо „святочне" відкриття, при закритих воротах скверу, відбудеться в середу 24 травня.

Ось і вияснилася загадка, чому так довго міська управа Парижу не давала дозволу Українському Комітетові на пам'ятник-бюст роботи Олександра Архипенка! Ось і знаємо тепер, про що говорив Брежнєв із Жіскар д'Естеном у часі останнього побуту у Франції: очевидно „роззброєння" цікавило його менше, як ота скромна табличка на воротах скверу французькою мовою „Тарас Шевченко", яку виклопотав наш Комітет з його головою проф. Аристидом Вирстою декілька років тому. Розуміємо московську лють з цього приводу, бо: „чого вона стоїть у вас не нами дана?" („Кавказ").

Москалі тепер, покищо, підступно перемогли. Одначе це буде їхня „Пиррова перемога", це буде отой „бумеранг" Валентина Мороза, який вдарить по них другим кінцем. Уся українська громада обурилася на це нове московське нахабство, молодь згуртувала три свої організації для спільної протестної дії. Вона повідомила про це „таємне" відкриття всю французьку пресу, радіо і телевізію, роздала інформативні летючки по всіх університетах, виготовила відповідні кличі й транспаренти. Рівнобіжно діють старші, домагаючися права першенства, бо ж Український Комітет давно уже був вніс прохання про встановлення бюсту-пам'ятника Т. Шевченка і його досі не відкинено. Парох собору св. Володимира, о. Михайло Левенець, звернувся до вірних, які великою масою прибули в цю неділю до церкви, довідавшися про подію, — щоб вони, не зважаючи на робочий день, прийшли в середу 24 травня, на молебен за спокій душі Тараса Шевченка, якому москалі й посмерті не дають спокою. Повідомлено французьку інтеліґенцію, якій цей вчинок голови Міської Ради, Жака Ширака, не подобається, а Франсуа Мітеран просто злорадів, переходячи Сен-Жерменським бульваром, цим „фо па" (невдалим кроком) свого суперника.

Леонід Плющ, який повернувся з Австралії, зразу приєднався до протесту, повідомивши всіх різнонаціональних „дисидентів", (і Т. Ходорович, яка саме поїхала з виступом на провінцію, зразу ж навела, як приклад, цей новий совєтський злочин проти людських і національних прав). Плющ теж використав запрошення щоденника „Лє Монд", щоб їм написати про цю подію, як теж привів до скверу свого перекладача „Карнавалу історії" на італійську мову, щоб він міг поінформувати італійську пресу. До речі, Плющева книжка має появитися ще й еспанською, португальською, англійською, німецькою й норвезькою (для всієї Скандинавії) мовами у видавництві „Сей", яке застерегло собі виключність на Плющеву творчість.

Хоч минуло тільки два дні, то розголос шириться і товпи французів та туристів стають перед білою появою, що так відбиває від

(Закінчення на ст. 3-ій)

„Обманство культури в Парижі"

IMPOSTURE CULTURELLE A PARIS !

LE PLUS GRAND POETE UKRAINIEN

TARAS CHEVTCHENKO

T. Chevtchenko à Paris - POUDRE AUX YEUX DE L'OCCIDENT

Побіч надрукована фотознімка (поменшена) летючки, що її масово поширювали українські демонстранти під час дволичного відкриття совєтського пам'ятника Тарасові Шевченкові в Парижі. В летючці під заголовком „Обманство культури в Парижі", м. і., сказано (у вільному перекладі);

„Тарас Шевченко, співець волі і національної незалежности, був переслідуваний царським режимом і депортований на заслання за свої ідеї.

Його творчість була завжди під цензурою: за царського режиму, за режиму Сталіна і тепер під владою Брежнєва.

Але це не перешкодило совєтському урядові поставити в Парижі статую Тарасові Шевченкові. Ця акція не єдина в стилі совєтської пропаґанди для обману Заходу.

Насправді ж бо тоді, як большевики звеличують Тараса Шевченка, героя волі, пам'ятником на Заході, в Україні відбуваються посилені репресії і за ці самі ідеали большевики переслідують і так само запроторюють на далекі заслання.

Сучасний стан: Руденко, Тихий, Маринович, Матусевич були засуджені на каторгу у в'язницях за приналежність до Групи нагляду над виконанням гельсінкських угод щодо прав людини. За ці самі ідеали терплять з нараженням свого життя в сибірських тундрах Лук'яненко чи Орлов. Тарас Шевченко в Парижі — це замилювання очей Заходові..."

МОСКОВСЬКА ГАМАКСОЙКА З ШЕВЧЕНКОМ

Париж (Софія Наумович). — Про те, що в середу, 24 травня 1978 р. відбудеться „святкове" відкриття „б'юсту" Тараса Шевченка на сквері його імени в Парижі, довідалися українці з уст проф. Білодіда, сина київського академіка, який викладає мовковську й українську мови у Венсенському університеті. Він бо прийшов на доповідь проф. Юрія Шереха у Слов'янському інституті 16 травня й поділився, мабуть нарочно, цією „радісною" вісткою з присутніми там українцями.

Страшне обурення огорнуло всіх без вийнятку українських патріотів на совєтів, від яких, зрештою, нічого доброго сподіватися не можна, але рівночасно й жаль до французьких чинників, що далися оплутати та погодилися на їхню безличну вимогу.

Зразу почалися заходи: Центральний та Шевченковий комітети ходили двічі до управи міста протестувати проти знехтування їхніх давніших заходів встановити (гідний Шевченка) пам'ятник роботи світової слави мистця Олександра Архипенка на тому ж сквері. Радники міської управи зніяковіли й вибачалися, зокрема ж, коли їм сказали, що привезений бовдур, виконаний у стилі совєтського соцреалізму Петром Лисенком, відомим зі своєї нездарности, зображує радше сільського дядька з розхристаною сорочкою, як Шевченкові портрети.

Маскараду відслонення „б'юсту" берегли такі великі маси французької та кагебівської поліції, яких не було навіть за студентських заворушень 1968 р. Проте, вони не могли заборонити українцям вступу до собору св. Володимира, що прилягає до скверу Шевчен-

(Закінчення на ст. 3-ій)

„Лє Монд" про відкриття пам'ятника Шевченкові в Парижі

Париж (С.Г.) — Відкриття в Парижі погруддя великого українського поета Тараса Шевченка (1814-1861), виконаного офіційним совєтським скульптором Лисенком, викликало вчора перед полуднем на сквері шостого арондісменту, що носить ім'я поета, кілька несподіваних сцен. Амбасадор СССР, Степан Червоненко, мусів вислухати п. Едуарда Фредеріка-Дюпона, заступника мера Парижу і відомого своїм антикомунізмом, як той виголосив евлогію України, „тієї великої країни", і пригадав переслідування Шевченка — жертви центральної влади, що тоді була царською.

„Мова є не тільки інструментом, але й свідком призначення", — впевняв п. Фредерік-Дюпон. Посол від Парижу (Р.П.Р. — республіканська партія Ширака, мера Парижу) уміжчасі мусів чути, своєю чергою, українських протисовєтських маніфестантів, відтиснутих паризькою поліцією, як ті кричали: „Шираківський партійник!"

Амбасадор СССР заявив поважно (у франц. тексті: „без сміху"), що Тарас Шевченко був, безперечно, „великий український поет", проте, його творчість „була глибоко інтернаціональна" і „проґресивна". Леонід Плющ відмітив у цій газеті („Лє Монд" з 24 травня), що вміжчасі ця творчість є цензурована в СССР.

Сто п'ятдесят українців з Парижу, в товаристві Леоніда Плюща, прийшло протестувати проти „цинізму" цього прославлення відданого офіційно Совєтським Союзом, почерез Шевченка, культурі і народові усе ще переслідуваним.

Стримувані паризькими поліціянтами у віддаленні від скверу маніфестанти скандували: „СССР — убивник!", „КҐБ — геть із Франції!", „Тарас Шевченко був переслідуваний царями, Валентин Мороз переслідуваний Брежнєвим!", „Геть з русифікацією України!"...

(„Лє Монд", 26 травня 1978)

В ЕЛЛЕНВІЛІ ВІДБУВСЯ XIX ЗЛЕТ СУМА

Елленвіл, Н. Й. (Х. Грицковян). — З кінцем минулого тижня, 27-го й 28-го травня ц. р., тут на СУМівській Оселі відбувся 19-ий з черги Окружний Злет Юнацтва СУМА під гаслом: „Розкуй закуту Україну". Злет відзначував 60-річчя проголошення самостійности України та 40-річчя смерти полк. Евгена Коновальця. Крайова Управа СУМА та Крайова Булава Юнацтва покликала цьогорічну команду Злету в такому складі: мґр Петро Когут — комендант, Ігор Курнявка бунчужний, Нуся Вох — писар, Марійка Юрах, Михайло Вовк, Ірка Андрух, Роман Марак — обозні юнацтва, Стефа Грицковян — мед. сестра, Мирон Домарадз — спортовий керівник, інж. Мирослав Шміґель — керівник конкурсу знання, Солтис — керівник конкурсу слова й Христя Грицковян — керівник мистецької частини.

Під час святочного відкриття Злету комендант Петро Когут закликав зібраних біля 260 юначок і юнаків до численної участи в усіх ділянках програми, бажав витривалости й щастя в змаганнях.

В суботу юнацтво змагалось в ділянках легкоатлетики та інших видах спорту, знання і слова.

Вечером під відкритим небом на трибуні біля пам'ятників Героїв, відбулася мистецька програма. В програмі взяли участь численні Осередки із мистецькими точками, у яких виступало виключно юнацтво у віці від 6 до 17 років. Керівником мистецької програми був Корнель Василик. Виступали такі Осередки і Відділи: Асторія, Бостон, Пасейк, Ню Йорк, Філядельфія і Коговс-Амстердам. По програмі юнацтво мало товариську забаву, до якої грала оркестра Б. Гірняка.

В неділю, 28-го травня, по Богослуженні, яке відправив о. д-р Володимир Гавліч, ЧСВВ, парох церкви св. Юрія в Ню Йорку, відбулися фінали легкоатлетики й відбиванки та завершення всіх змагань. Вечором на святочному закритті Окружного Злету юнацтво довідалось хто здобув перемогу, а хто мусить ще докласти зусиль щоб на другій зустрічі одержати нагороди. В кожній ділянці були три нагороди — золота, срібна й бронзова медаля, а для дружин чаші. Голова Крайової Управи інж. М. Шміґель в своєму заключному слові закликав юнацтво до численної участи в літніх таборах та до загальної активности по своїх Осередках і офіційно закрив цей Злет, в якому взяло участь рекордове число молоді.

Роздача нагород переможцям Злету. Перший зправа голова Крайової Управи СУМА інж. М. Шміґель викликає переможців

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Досягнення НАТО

Світова преса віддала в останньому часі відносно багато місця Північно-Атлянтійському Оборонному Союзові (НАТО) у пов'язанні з двома конференціями цього оборонного пакту, які відбулися в Европі і у З'єднаних Стейтах Америки. Пресові коментатори зокрема підкреслюють, що командування НАТО має, у зв'язку з совєтським зброєнням і намаганням Совєтського Союзу накинути свою домінацію іншим країнам, таку масу різних проблем, які треба негайно розв'язати, що це командування недобачує навіть власних досягнень і позитивів, головно на політичному відтинку, бо немає де правди діти, що завдяки розумній політиці НАТО і військовому балянсі сил, країнам світу вдалось досі оминути третю світову війну, не зважаючи на дуже часто провокативне поступування Совєтського Союзу та інших комуністичних країн, членів Варшавського Пакту.

Джеймс Рестон, колюмніст „Ню Йорк Таймсу" і видатний політичний коментатор, каже, що все таки держави, члени НАТО, зробили багато доброго в напрямі забезпечення світового миру, коли, помимо взаємного посиленого зброєння, льокальних війн і конфліктів та політичної баталії, відносини НАТО з Москвою і Пекіном є кращими, як наприклад, відносини між обома комуністичними державами — Совєтським Союзом і Китайською Народною Республікою. Тому не дивно, — каже Рестон, — що Москва мусить вдержувати велику військову силу в країнах Східньої Европи, бо її відносини з цими країнами майже рівняються відносинам з країнами Заходу. Все одно, загроза з боку Совєтського Союзу є дуже реальною, бо хоч Кремль програв ідеологічну боротьбу з вільними країнами і дещо втратив на авторитеті серед таки своїх сателітів, то все ж таки він розпоряджає ще великою політичною і військовою силою, яку використовує тепер в країнах Близького Сходу і Африки. На думку Дж. Рестона, теперішнім завданням НАТО є показати верховодам СССР, що цей підступ рівнож не вдасться, і якщо Москва не погодиться на скорочення військових сил і припинення гонки зброєнь, то НАТО буде змушене збалянсувати свій військовий бюджет, дорівняти його до такого ж бюджету Совєтського Союзу, навіть як на цьому мали б потерпіти інші проєкти господарського життя країн Заходу.

Немає сумніву, що думки Рестона і багатьох інших політичних коментаторів, які висловлювалися до цієї теми, є слушними, хоч вони в багатьох відношеннях різняться з думками президента ЗСА Джіммі Картера, який тимчасову тактику, навіть як вона правильна, не вважає розв'язкою тієї чи іншої проблеми. Він воліє загальне полагодження справи, наприклад, підписання договору про скорочення стратегічної зброї зі Совєтським Союзом і замирення на Близькому Сході. Щоб досягнути це, часом треба переходити почерез різні стадії у відносинах між ЗСА і СССР, бо в засаді Картер не є проти добрих взаємовідносин з СССР, але злагіднення міжнародної напружености збільшує московське зухвальство, доказом чого є совєтські і кубинські легіони в Африці та багатобічне збільшування военної сили, щоб зокрема під квантативним оглядом на відтинку зброєння випередити ЗСА. Американський нарід, як і всі волелюбні народи світу напевно схвалюють останні заяви президента Картера у відношенні до Совєтського Союзу і совєтської агресивної політики в Африці, бо тоталітарні держави типу СССР респектують тільки того, хто говорить з ними з позиції сили.

Венс і Ґромико знову переговорювали

Об'єднані Нації, Ню Йорк. — У середу, 31-го травня, державний секретар Сайрус Венс і совєтський міністер закордонних справ Андрей Ґромико знову переговорювали в справі нового договору щодо обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II), але після 5-годинних нарад Венс сказав, що не пощастило зліквідувати двох-трьох розбіжностей, які стоять на перешкоді до остаточного погодження. Як

відомо, минулої суботи Громико у Вашінґтоні відбув наради з президентом Джіммі Картером і Венсом щодо САЛТ II, але і ті переговори закінчилися без усунення „розбіжностей".

Я. Гайвас

ЗА КОНЦЕНТРАЦІЮ СИЛ І ЗАСОБІВ

ДОПОМОГА ПОЛІТВ'ЯЗНЯМ І ЇХНІМ РОДИНАМ ТА ІНШІ СПРАВИ

II

Жадне політичне середовище не спроможне сьогодні ініціювати і вести акцію, яка б отримала б підтримку всього еміграційного загалу. На превеликий жаль, кожний день приносить тільки потвердження такого стану.

Якщо політичний сектор, отже, не може відіграти ролю координатора акцій в обороні політв'язнів через свої невилікувані хвороби, а з другого боку, якщо взяти до уваги конечність такої координації, то немає сьогодні іншої установи як СКВУ, щоб цією справою зайнялась всеціло і повністю, конкретніше, Комісія оборони прав людини при СКВУ.

Так пише „Українське Слово". Немає двох думок, що фактичні ствердження автора правильні: ніодно середовище, чи партія не в силі повести цілої громади за собою, а всі вони ще не навчилися працювати разом і координувати свою діяльність. Одначе, висновок з того правильного ствердження зовсім неправильний, а навіть шкідливий. Коли б ми так поставили справу, як автор в „У. Слові" пропонує, то на ділі послідовно ми повинні відсувати від усяких інших акцій український політичний світ тому, що він не вив'язується як слід зі своїх завдань. А наш політичний світ, подобається нам це, чи ні, принаймні покищо представляє собою великі сили нашої діяспори і їхнім відсуненням ми згори обмежили б свої можливості робити велику роботу і здобувати для неї поважні засоби.

Тому розв'язка не є в площині, щоб СКВУ „зайнялися всеціло і повністю" акцією оборони і допомоги в'язням, їхнім родинам та взагалі переслідуваним в Україні і взагалі поза залізною заслоною. До тієї важливої акції мусять бути притягнені всі наші сили й засоби, а СКВУ в них повинен виконувати ту частину завдань, якої інші не можуть виконати, або яку він виконає краще від інших.

В СКВУ у великій мірі, навіть у переважаючій мірі, є ті самі люди, що в політичних угрупуваннях, то чому вони мали б краще виконувати будь-що на плятформі СКВУ, ніж це вони роблять у рамках своєї групи? Це тим більше, що досі ми маємо тільки невдачі, не раз навіть дуже прикрі, там, де СКВУ перебрав на себе політичні заходи, особливо ті, що зв'язані з краєм. Включення СКВУ, навіть створення окремого Комітету для відзначення 50-річчя трагічної смерти Головного Отамана Симона Петлюри, зовсім не причинилося до кращого виконання цього завдання. Спроба СКВУ включитися, чи навіть пробувати координувати означену частину діяльности формацій, що займаються краєвими справами, скінчилися фіяском. Відбулося декілька засідань, чи конференцій, витрачено значні кошти, і ось уже два роки минуло, як припинено цю ініціятиву. Залишився з неї тільки гіркий посмак. А займався нею один з найкращих діячів системи СКВУ, талановитий представник молодшого покоління, який себе добре показав у різних громадських акціях. Він напевно доложив усіх можливих зусиль і свого таланту для осягнення успіху, а не вийшло. Включення СКВУ в організування так званої першої поїздки Леоніда Плюща породило стільки непорозумінь, замішання і неясностей, що наслідуи їхні відчуваємо в неодному випадку ще й сьогодні. Отже...? Наші польські приятелі мають гарну приповідку: до трьох разів штука. Чи ми маємо пробувати більше разів?

Очевидно, що СКВУ і в цій ділянці виконує дуже багато: його Комісія оборони прав людини найактивніша, а може навіть на сьогодні єдина активна, та найбільше успішна, але це може саме тому, що вона взяла на себе тільки ту частину завдань, які власне вона, Комісія СКВУ, може виконати якнайкраще. Можна мати поважні сумніви, чи вона добилася б цього, коли б перебрала „всеціло і повністю" цілу велику проблему.

Останнім часом у нас слідно велике розчарування, навіть зневіру у наш політичний світ. Це значною мірою оправдане, бо наш політичний світ у неодному не дописав і не дописує. Але він є, хтось може сказати ще є, він живе, працює і його з нашого творчого балянсу списувати не можна. Ми вже згадували, що в сучасній дійсності СКВУ в переважаючій мірі виконує працю завдяки українським політичним діячам. Українські політичні формації не лише слідні в усіх ділянках життя нашої діяспори, але вони є дуже часто ініціяторами, організаторами поважних починів, є вони стимулюючою і унапрямлюючою силою. Принаймні покищо іншої немає. Якщо та інша появилася б, тоді, очевидно, треба буде ставити питання, щоб та нова сила „всеціло і повністю" перебрала одну, другу, чи накінці всі ділянки від політичного світу.

Український політичний світ, не зважаючи на свої недоліки, несе головний творчий вклад у наше життя. Хто ж бо веде, видає і утримує більшість українських періодиків, як не політичний світ, або його організовані члени? Таж один тільки елемент нашого політичного світу, Секретаріят закордонних справ УГВР і ЗП УГВР через видавництво „Пролог" видав значну частину, більш від будь-кого іншого, всіх книжкових появ в діяспорі. Навіть наукові установи, спеціяльно покликані до студій і видавання, далеко позаду політичних груп у видаванні. Отже, як ми виглядали б без політичних угрупувань?

Справа не в тому, щоб від них перебирати завдання оборони й допомоги в'язням та їхнім родинам, а в тому, щоб їх заставити це завдання виконувати краще, як досі. Одначе ця справа не проста і вона має багато „кутів зору", різні свої особливості. І коли ми при ній, то не шкодить про деякі з них згадати. Цілости, ясно, в газетній статті обговорити не можна. Під сучасну пору різні організації, установи, деякі спеціяльно покликані для цього, окремі „ад гок" комітети і приватні люди виконують чи не найбільше на цьому відтинку. І варто застановитися, чи не краще залишити це так, як воно тепер є, додавши тим людям тільки деяку практичну допомогу, потрібні інформації, спрямування тощо, що таки найкраще виконують існуючі політичні формації і ті, які займаються краєвими справами. Включувати в це зовсім новий елемент, СКВУ? Невже ж це доцільно? Питання централізації цієї акції, акції оборони й допомоги, як узагалі всяка проблема, зв'язана з діяльністю поза залізною заслоною, або з діяльністю, що торкається справ і людей поза залізною заслоною, дуже складне питання. Не раз навіть небезпечне. Не для нас у західньому світі, але для них в СССР і в сателітних країнах. Задалекойдуча координація — це така чи інша централізація цієї діяльности, це якісь загальні, обіймаючі всіх списки, якісь хоч би рамові норми, реґуляції і т. д. А чи це направду потрібне? Чи це направду допоможе стільки, що треба йти на різні непотрібні риски і небезпеки? Чи не краще залишити це індивідуальній ініціятиві на базі допомоги „людина людині", а тільки скріплювати цю акцію, якоюсь мірою унапрямлювати, а тільки там, де треба буде організованої чи масової інтервенції включатися саме в тому місці, де вони потрібні? Може краще застановімся, передумаймо спокійно, зважимо все „за" і „проти", зміряймо „три рази, а тоді вже вріже-

(Продовження на стор. 3-ій)

„ЧОМУ ІВАСЬ НЕ ЧИТАЄ?

(Б. Б.) — Заходами Спілки Українських Журналістів Америки і Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку відбувся в березні вечір, присвячений проблематиці малого заінтересування української молоді українською літературою та появою нових книжок. Двоє авторів у своїх доповідях мали відповісти на питання: „Чому Івась не читає?".

Вечір відкрив голова Клюбу інж. Тарас Грицай, вітаючи ред. Ольгу Кузьмович, знану пластову діячку, авторку багатьох пластових видань для доросту і старших пластунів, та проф. Володимира Барагуру, письменника і довгі роки редактора дитячого журналу „Веселка" та інших видань, називаючи їх правдиво компетентними експертами з ділянки дитячих і молодечих видань, бо в тій ділянці вони довший час активно працюють і є належно обізнані з тією проблемою.

Ред. Барагура зазначив, що тепер у світі скрізь існує проблема „діти і книжки". Немає тепер світочів-письменників такої літератури, а як подекуди пишуть для молоді, то не так молодь сьогодні таку літературу сприймає. Теперішня молодь — це реалісти і будуть читати навіть фікційні події, але вони мусять мати реальну підставу в довкільному світі, а не якісь неправдоподібні казки, як з „тисяч й одної ночі". Дитячу літературу слід розглядати як окремий гатунок, мавши на увазі спроможність сприймання дій та образів, наведених в прозі чи поезії, дитячим чи молодечим розумом, душевного переживання, вражень та рефлексій. У нас не трактують окремо такої літератури, вона мусить сама боротися за своє існування як зовсім окрема галузь писаного слова. Небагато маємо добрих оповідань для дітей, часто знаходимо багато дидактизму, моралізаторства і так зв. добрих прикладів, чого молодь не долюблює. Відчувається брак доброї пригодницької літератури, в тій ділянці існує прірва поміж автором і малим читачем. Також бракує видавців такої літератури, а автори не мають із свого писання ніякого прожитку. Немає у нас добрих ілюстраторів таких видань, а творча критика, яка надавала б напрям і добрі поради — також не існує. Брак у нас великого репрезентаційного видавництва таких видань, а ті дрібні, що є, досить кволі та без матеріяльних засобів. Щоб цьому невідрадному положенню зарадити, доконче треба в нашому загальному національному інтересі ґридержуватися певних принципіяльних засад.

В першу чергу, батьки мають обов'язок поцікавитися літературою, призначеною для молоді, новими книжками і журналами для них і не жалувати тих кількох долярів на купно чи пренумерату дитячої літератури. Не можна говорити, що такої літератури немає — вона є, але, на жаль, вона має невелике коло читачів. До таких видань належить і „Веселка", і „Готуйсь", „Юний Сумівець", „Соняшник", та коли спитати, скільки вони мають пренумераторів — то соромно про це писати. Щоб таки справді призвичаїти молодь до читання, ця молодь мусить досконало володіти українською мовою, всюди зі своїми товаришами в школі, чи на зустрічах говорити тільки рідною мовою, про що повинні дбати батьки, учителі і виховники. До нас приходить теж досить такої літератури з підсовєтської України, але в такій літературі є багато пропаганди і правдивої отрути для молодої душі, і це для наших дітей не підходить, бо видають її не українські патріоти, а вороги нашого народу, московські окупанти та їхні підголоски.

Ред. Ольга Кузьмович зазначила на вступі, що у всіх стейтах ЗСА б'ють на сполох, бо молодь, виходячи з початкових шкіл, не вміє добре і правильно читати, не говорячи про інші знання, що їх учень мав набути в школі. Молодь цілими годинами висиджує при телевізії, чи переглядає всякі безвартісні „комікси", а така „наука" забиває у молоді думку і концентрацію, обнижує їхнє знання і не залишається часу на вартісну літературу. Небагато вільного часу лишається молоді для читання книжок, бо батьки силують їх ходити на науку танців, балету, гри на якому-будь інструменті, співу чи чого іншого, не входячи в те, чи їхні сини і доньки мають спосібності до такої науки і охоту.

Небагато у нас відповідної літератури для молоді: українські клясики досить тяжкі до читання цікавих пригодницьких повістей дуже мало, а також немає авторів поза Поляничем і Любомирським. Бракує нам фонду для видавання юнацької літератури. Правда є деякі журнали для молоді, як ось „Крилаті", „Юнак", „Молода Україна", „Студент" — частинно в англійській мові, але добрих повістей, романів, оповідань, що могли б захопити молодь — обмаль. Це ті причини, „Чому Івась не читає".

В оживленій дискусії говорили про великі недотягнення зі сторони батьків, учителів і виховників, що не потрапили защепити в серцях своїх дітей любови до своєї мови і літератури.

Закінчуючи вечір, голова Клюбу щиро подякував обоїм доповідачам за цікаві думки та суґестії в цій преважливій справі, що могли б довести до поліпшення теперішнього стану та причинитися до того, щоб „Івась" зачитувався українськими книжками і журналами для свого власного добра і для добра цілої української спільноти.

З НАШИХ БУДНІВ

„ҐВАРДІЙЦІ"

Яке то щастя для людей, що є тепер на світі засоби масового переказування інформацій, як радіо, телевізія, всякі комунікаційні сателіти та інша пропаґанда!.. Така думка прийшла мені до голови під час студіювання матеріялів до реґіонального збірника „Підгаєцька Земля", що оце готується до друку. З хроніки села Гниловоди, Підгаєцького повіту, — що тепер носить шумну назву „Ґвардійське", — довідуємось про подію, небуденну навіть як на ті давні часи, а це ділялось яких 12 років після скасування панщини на землях Австро-угорської монархії, в 1848-му році.

Отож, одної днини ранньою осінню вийшов собі з міста панок-міщанин і подався доріжкою до села Гниловодів, — чи то купити щось з продуктів, чи просто так, на прогулянку, подихати, як то кажуть, свіжим повітрям. Підходить до села, аж бачить — на панському лані мужики тяжко працюють, а наставники на конях помахують над ними гарапниками...

— Що це ви, людоньки, робите? — питає панок.

— А ви хіба не бачите — що? ... Панщину, паночку, робимо, — зідхають мужики.

— Яку панщину? — здивувався панок. — Та ж минуло вже двадцять років як панщина скасована! Кидайте роботу, забирайте коней і йдіть додому.

Так вони і зробили. А ввечері переляканий поміщик, який на 12 років затаїв перед селянами, що панщина скасована цісарським декретом, закликав до двора музик, зробив велику забаву і потішив людей, що, починаючи з завтрішнього дня, вони вже не працюватимуть в нього даремне, а за гроші!.. Та, виходить, селяни не дуже вдоволились тією „потіхою", що мусів бути якийсь суд в цій справі, поскільки з старих документів довідуємось, що за продовження панщини пан мусів дати селянам по одному морзі землі від господарства. А що пан не мав охоти давати орної землі, то відкупив у сусіднього поміщика в Угринові шмат лісу і дав селянам 80 морґів ліса.

Так-то, дякуючи щасливому припадкові, що якийсь людяний панок з міста заблукався до села, колишні гниловідці (а тепер „ґвардійці"), врешті таки довідались про скасування панщини, а то може їхні нащадки гнули б свої спини на панських ланах аж до заведення нової панщини — колгоспної.

Ікер

ПРО ПОЧАТКИ ДВОМОВНОГО ШКІЛЬНИЦТВА В АЛЬБЕРТІ

(Інтерв'ю з П. Саварином)

I

Питання: Коли почалося двомовне українсько-англійське навчання в Альберті?

Відповідь: Українсько-англійське навчання в Альберті (точніше — Едмонтоні) почалося осінню 1974 р.

П.: Як довго тривали заходи ввести двомовне навчання в державних школах Альберти і кому його треба завдячувати?

В.: Заходи тривали точно три роки, а завдячувати треба відповідним обставинам і лідерам, а зокрема: трилітній праці Комітету багатокультурности при Клюбі Українських Професіоналістів і Підприємців (КУПіП), співпраці Комітету Українців Канади (КУК) і Владик з Комітетом, співпраці українських політичних діячів з Комітетом, добрим взаєминам Комітету багатокультурности (Кб) з урядовими колами, тобто з міністерством освіти і Шкільними Радами публічних і католицьких шкіл, та їхньої прихильної постави до наших заходів.

П.: Скільки ж дітей навчається ц. р. в двомовних школах Едмонтону, в яких саме школах і скільки є учительок?

В.: В школах Едмонтону навчається ц. р. 604 дітей, під проводом 28 учительок, від передшкілля до четвертої кляси включно, з того 339 в публічних, а 265 в католицьких. Навчання відбувається в таких школах: св. Бернадети, св. Мартина, св. Матея (католицькі), а теж — Делвуд, Голіруд, Нортмавнт, Ріо Терис і Рандил (публічні).

П.: Яка є різниця між католицькими і публічними школами, і чи можна вписувати дітей до одних або до других?

В.: Істотної різниці немає. Єдина різниця та, що в католицьких школах учать релігії, але батьки можуть вписувати дітей, куди хочуть.

П.: Чи крім учительок, ще хто займається навчанням в двомовних школах?

В.: Так. При публічній шкільній раді координаторкою є п-і Анна Ілюк, при католицькій шкільній раді українськими двомовними дітьми займається п. Євген Іванишин, а в міністерстві освіти над підручниками і посібниками працює п-і Ксеня Турко з кількома особами. Від Канадського Інституту Українських Студій (КІУС) до помочі є п-і Оленка Білаш, а крім того, є Двомовна Українська Асоціяція (ДУС), тепер під проводом п. Мирослава Когута.

П.: Нам відомо, що навчання української мови, тільки як предмету, відбувається від 7-12 кляси. Скажіть, будь ласка, коли воно почалось і скільки є студентів ц. р.?

В.: Навчання української мови як предмету у вищих середніх школах Альберти (від 10-12 кляси) почалось ще осінню 1959 р., в нижчих середніх (від 7-9 кляси) аж осінню 1968 р. Я не маю ще даних про цей рік, але 1976 р. навчалося 2,659 студентів. Крім того, навчають української мови на університеті Альберти, де минулого року було 263 студенти, і на університеті в Калґарі, де м. р. вчилося 42 студентів.

П.: Чому пороблено заходи ввести двомовне навчання, коли вже навчали українську мову в середніх школах і на університетах?

В.: По довгих роках досвіду виявилося, що вчити мови тільки як предмету, та ще й у пізніших літах, не дає доброго знання мови ні в слові, ні в письмі. Іншими словами, це замало і запізно.

П.: А хіба не можна було навчити української мови в рідних школах, які існують в Альберті ще від початків поселення при різних церквах і національних організаціях чи товариствах, головно по містах?

В.: Рідні школи відограли і тепер відограють, з Курсами Українознавства, дуже велику ролю. Саме завдяки їм ми маємо тепер свідомих українських студентів по університетах, котрі не тільки вивчають українську мову, літературу й історію України, але й спеціялізуються в них, завершують свої студії науковими ступенями і саме з-поміж них ми дістаємо учительок до двомовних українсько-англійських шкіл, не тільки що кваліфікованих, але й з добрим знанням української мови в слові й письмі.

П.: Чи їхнє існування необхідне в майбутньому?

В.: Це виявиться пізніше. Наразі учительки типу п-і Софії Климович неперевершені і незаступимі. Пізніше, якщо двомовні школи охоплять усю українську дітвору, що, дай Боже, щоб так сталось! — і що найважніше — навчать її української мови, літератури, історії, географії краще, тоді саме життя вирішить їхнє існування. Врешті — можна поділитися функціями, скоординувати програму, визначити що хто має вчити. На всякий випадок, конечна співпраця, і шкідлива яканебудь боротьба.

П.: Але повернімося до теми. Хто поробив заходи щодо введення двомовного навчання в державних школах Альберти?

В.; Заходи про двомовне навчання провів Кб при КУПіП, в співпраці з КУК, владиками і українськими політичними діячами.

П.: Розкажіть докладніше, коли це все почалося?

В.: Почалось від створення Кб при КУПіП в Едмонтоні (перші збори відбулись 31 грудня 1970 р.) з метою написати меморіял парляментарній комісії палати послів і сенату в справі нової конституції, обороняючи засади багатокультурности в Канаді.

П.: При чому ж тоді тут провінційний уряд і двомовне шкільництво, коли йшлося про конституцію?

В.: В тім то й річ, що вже на других зборах Кб, 8 лютого 1971 р., стало ясним, що доля етнічних мов і культур, властиво, в руках провінційних урядів, бо вони мають юрисдикцію над освітою. Отже Кб рішив не тільки написати меморіял у справі конституції, але й до провінційного уряду, і то наперед до провінційного, а щойно тоді до федеральної парляментарної комісії.

П.: І написав?

В.: Написав, під заголовком „Меморіял до уряду Альберти в справі українців, нової канадської конституції, законів Альберти і політики уряду Альберти".

П.: А кого вибрав КУПіП до цього Кб?

КУПіП вибрав до Кб такі особи: Григорія Барабаша, тодішнього голову клюбу, Лаврентія Дікура, Ростислава Дзеника, Василя Косташа, посла д-ра Кена Папроського і мене. На перших зборах мене вибрав комітет головою, а Лаврентія Дікура секретарем. На четвертих зборах КБ я попросив д-ра Манолія Лупула зредаґувати меморіял; посол д-р Кен Папроський по трьох сходинах не брав участи, бо не мав часу.

П.: Ви сказали: ... „законів Альберти". Що мали ви на думці?

В.: Ми мали на думці головно шкільні закони. Студіюючи шкільні закони, ми завважили, що вони не дозволяли на навчання на жадній мові, крім англійської. Мало того, ми побачили, що перед 1970 роком шкільні закони дозволяли на навчання інших мов, якщо є на те згода шкільних рад і бажання батьків, з тією умовиною, що батьки покривають всі зв'язані з тим кошти. Поправка до шкільного Акту в 1970 р. навіть те право усунула, і, хоча української мови не торкали, тобто продовжали вчити, фактичного права на те вже не було.

П.: І що ж ви написали в своїм меморіялі на тему української мови в державних школах Альберти?

В.: Наперед обґрунтувавши багатокультурність, на сторінках 6-13 меморіялу на 16 сторінках ми вияснили становище української мови в школах Альберти і в університетах, і домагалися, крім зміни шкільних законів, ось чого; а/ навчання української мови від 1-12 кляси, принайменше 1 годину кожного дня; б/ виборних курсів українською мовою з літератури та історії українського народу; в) виборних курсів, англійською або французькою мовами, на тему внеску національних груп в культурну скарбницю Канади; г) курсу про Східню Европу в 9-ій клясі (бож не всі ми „росіяни"); д) координатора української програми при міністерстві освіти; е) фінансової допомоги школам на закуп навчальних матеріялів, підручників і посібників, і стипендій учителям інших мов на підвищення їх кваліфікацій; є) фінансової допомоги на переклади української літератури на англійську і французьку мови.

[Продовження буде]

ЗА КОНЦЕНТРАЦІЮ...

(Продовження зі стор. 2-ій)

мо''. Може краще, щоб організації і установи, які займаються тими справами, були в контакті між собою, обмінювалися інформаціями, порадами, самі координували свою діяльність... Не завжди бюрократична розв'язка є найкращою розв'язкою!

Питання недоліків нащого політичного світу, його дальшого існування чи неіснування, його функцій тощо має ще один аспект, на який варто при нагоді звернути увагу. Тим більше, що цей аспект виглядає багато вагоміший від різних інших і наслідки його куди більше далекойдучі, як багатьох інших.

Тим аспектом займеться сусід ,,Українського Слова'' в Парижі, польський місячник ,,Культура''. В подвійному числі ,,Культури'' з січня-лютого ц. р. Віктор Сукніцкі обговорює свіжо видану книжку в Польщі Albert (Julian Aleksander Bolaszewicz), Raporty szpiega, Warszawa 1973.

У книжці цій обговорені різні засоби і методи російської агентури в Европі. Особливо цікавими є матеріяли, які відносяться до царського агента Ю. А. Балашевича, який довгі роки працював серед польської еміграції в Парижі і Лондоні. Читаючи ці матеріяли, а серед них уривки зі звітів Балашевича до III відділу охранки, мається враження, що йдеться про наші дні. Там і проникання, славна сьогодні інфільтрація, і перекупство людей, сіяння конфліктів, провокації, фальшування документів і грошей, розкидування провокаційних писем і летючок і все те, з чим ми зустрічаємося сьогодні. В даному моменті для нас цікавіші зауваги цього видатного шпіона і знавця еміграційних справ про ролю політичної еміграції: ,,Доки буде існувати еміграція як політичне тіло, до того часу не може бути й мови про закріплення спокою (в царському розумінні, прим. наша) в Польщі''.

Багато змінилося з того часу. Лондон не той самий, і Париж не той самий, і Ню Йорк змінився, але не змінилася визвольна боротьба, не змінилася, хіба на гірше, російська шпигунсько-провокаційна система, а через те зацитована вище думка цього архишпіона сьогодні ще більше актуальна, як колись.

(Продовження буде)

МОСКОВСЬКА ГАМАКСОЙКА...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

ка, на жалібний соборний молебен, заповіджений о. канцлером Левенцем та з патріотичною промовою православного Владики Ореста. На ньому були присутні і французи з представником міста Дюпан, проф. Паскалем і радником Бійо та ін. Прочитавши пропам'ятні таблиці про смерть С. Петлюри, французи ствердили, що це місце сповнене спогадів про українські історичні події.

Тим часом сквер почав заповнюватися совєтами й їхніми рабами-українцями з Парижу й Києва. Спершу появилися діти апаратчиків паризької амбасади з їхнім ,,директором'', який казав їм мовчазно уставитися біля ,,б'юсту''. Біля них згрупувалися приїжджі з Києва: архітект Ігнащенко, три дівчата-бандуристки у нестилевих народних одягах — дві сестри Криворотові й Горбатенька, концертмайстер і солісти київської опери Євдокія Колесник — сопрано й бас Кочерга, та, очевидно, апаратчики з родинами й кагебісти з фотоапаратами. Ніяких французьких журналістів на сквер не впустили і ворота замкнули, то й вони пішли з маніфестантами, а совєти фактично самі для себе ,,відкривали'' Шевченка у Парижі...

Голова Міської ради, Жак Шірак, був, очевидно ,,перешкоджений'', то ж привітальну промову виголосив міський радник із дуже звичайним прізвищем Дюпон. Його промова була без закиду, але розлютила москалів, які були йому дали для цього ,,матеріяли'', а він говорив про велич України і Шевченка, не згадуючи про московське ,,піклування''. Після нього виступив ,,ексцеленція'' Червоненко з виглядом колгоспного бригадира, що вирецитував московською мовою доручену йому ,,святкову промову''. На диво, перекладач на французьку мову говорив довше і цікавіше. Це саме трапилося й з якимсь Ознашем, — не від ,,українського уряду'' — борони Боже!, але від ,,т-ва дружби'', що жахливим акцентом відкалатав у свою чергу промову ,,на українском язикє''. Перекладач знову поширив свою версію французькою мовою, згадавши, що Бальзак перебував в Україні, а Марко Вовчок у Франції, похвалився, що у Франції знають не тільки Шевченка, але й Франка та Лесю Українку. На кінець ,,делегат Т-ва франко-совєтської дружби'' попросив пп. Дюпона і Червоненка відкрити ,,б'юст''. Тоді виступили три бідні бандуристки й заспівали, без мікрофона, ,,Заповіт'', а діти й оперові співаки поклали квіти. Й ось уся ,,церемонія'' скінчилася й ,,гості'' у великому поспіху забралися зі скверу, бо вже здалеку чути було вигуки й видно було написи української маніфестації.

Вона була дуже численна, бо до молоді з транспарантами й летючками приєдналися всі старші, що вийшли з молебня: крім Л. Плюща й ін. ,,дисидентів'' м. ін. Горбаневської, та французів ,,молодих філософів'' Б. Леві, Йонеска і б. ін., члени української громади, багато приїжджих з Америки до Ротердарму, м. ін., Владика Мстислав, і різні політики, мистці Гординський і Мазурик, співачки — Уляна Чайківська, Одарка Андріїшин, Люба Кобрин, професори з Сарселю, Союз Українок у комплеті, Сестри-монахині, врешті чужинецькі журналісти, студенти й звичайні французи, що обурювалися на брутальність деяких поліцаїв, поки журналіст з ,,Ліберасіон'' не розкрив загадки: між ними були переодягнені кагебісти!

Журналісти записували кличі з транспарантів і брали летючки зі знаменитим коротким змістом та знищеним вітражем Шевченка — все це згодом появилося у пресі, а увечорі на телевізії передавали не московське ,,відкриття'' але українську маніфестацію, даючи на перший плян Плюща та, зокрема, дівчину з руками, зв'язаними колючим дротом, яку несли хлопці на плечах, щоб здалеку було видно.

Уже два дні паризька преса приносить щораз то нові статті й світлини з маніфестації й одну-єдину знімку ,,б'юсту'' з українськими бандуристками...

Московська затія стала для москалів ,,бумерангом'' Валентина Мороза (про якого теж багато пишуть при цій нагоді) — який вдарить по них самих!

ДЕНЬ ПОМЕРЛИХ

,,Призначено людям раз умерти, потім суд''. — Євр. 9:27.

Зберігання пам'яті померлих, це явище притаманне всім народам. Люди на низькому степені культури моляться до них і ,,кормлять'' їх посмертно приношеними їм жертвами. Люди більш культурні й цивілізовані моляться за них, ще інші просто прикрашують могили своїх дорогих і відвідують їх в День Померлих.

Ми також прикрашуємо й відвідуємо гроби наших Дорогих ,,усобших''. Але рівночасно наша віра плекає візію іншого Дня Померлих:

,,Прийде година..., коли мертві почують голос Сина Божого; і, вчувши Його, оживуть''. Це слово Христа записане в Ів. 5:27.

День Померлих, це культурний день куртуазії, день пошани для мертвих. Той передсказаний Христом День Померлих, це день остаточної перемоги Його померлих.

Ми люди простодушні. Ми сильно віримо живому Божому Слову і тим словам Христа. Ми надхнено співаємо в наших церквах:

,,Він, — Воскресення і Життя. Він вічне дасть мені життя.
І, хоч я стану знов землею, я житиму, бо Він живе;
Він над могилою моєю моє ім'я колись назве''.

Нас зовсім не турбує так популярне мудрування, що, мовляв, земні черви з'їдають тіло покійного, птиці поїдають черви, кішка ласує смачно тілом птиць, собаки роздирають котів, їх знову поїдають черви далеко від місця погребення померлого. Хто зможе позбирати ті атоми і воскресити того покійника?

Але є люди, яким це питання не дає спокою. Хоч багато їх вірить в буддійську реінкарнацію душ. Під гіпнозою вони вміють позбирати всі атоми їхнього минулого життя навіть з перед тисяча років, відтворити свій тодішній вигляд і спосіб життя, пригадати свою давню мову. Як же це так?

Бо сьогодні вважається продуктом темряви майже кожне слово Св. Письма, але теорії гіпнотизерів, спіритистів, чи індійських монахів, — це для багатьох істинна істина. Чи не писав Шопенгавер, що в буддизмі і в книгах Веди є більше мудрости, ніж у Святому Письмі?

Терпеливий Йов сповідався, що ,,серце у мене в грудях ниє'', коли він думав про той будучий Христовий День Померлих.

Ми з тобою на сто процент, праведнику Божий! Ти не філософ і не Шопенгавер, але та ,,мудрість, що походить згори'', дала тобі надію.

Більше про той будучий День Померлих за тиждень.

Information Service of Ukrainian Adventists
227 West 46th Street, New York, N.Y. 10036

Почався суд над Федором Федоренком

Форд Лаудердел, Фльорида. — Ассосіейтед Пресс інформує, що у вівторок, 30-го травня ц. р., тут розпочався суд над 71-річним Федором Федоренком, жителем Маямі Біч, якому прокуратор і свідки закидають співпрацю з німецьким ґештапом в часі Другої світової війна і участь у винищуванні жидів в Польщі, головно в концентраційному таборі Треблінка Біля судового будинку відбулась також демонстрація, в якій взяли участь понад 30 осіб, які викрикували: ,,Хочемо Федоренка, ми бажаємо йому смерти!''. Бретт Бекер, окружний директор Жидівської Оборонної Ліги, був заарештований поліцією після того, як він відмовився заперестати викрикувати через голосник слова: ,,жидівська кров не є таною''.

Федор Федоренко колишній фабричний робітник у Вотербері, Конн., який, доживши пенсійного віку, переїхав до Маямі Біч. Громадянином ЗСА Федоренко став в 1949 році.

Конкурс для молоді фундації Марусі Бек

Минає п'ятий місяць, від проголошення конкурсу для молоді п. н. ,,У пошукуванні України в англомовних виданнях''. Його проголошено на 1978 рік і він охоплює молодь від 16 до 20 років включно.

Ідею конкурсу дала невтомна провідна громадська діячка д-р Маруся Бек, яка також склала 1,000 долярів для нагород.

Конкурс має мобілізувати свідомі, здібні молоді сили до пильнування українських справ — приділення уваги Україні й українцям в англомовній пресі у вільному світі, виробляти та поширювати їхню обізнаність у цьому напрямку. Конкурс уможливить від юнацьких років здобувати собі признання, а тим бути більш знаним. Крім того таке слідкування за пресою в найширшому розумінні цього слова, буде допоміжним чинником у виробленні майбутніх українських журналістів, а може й публіцистів.

Ми маємо надію, що на цей конкурс чимало молоді збирає матеріяли. Текст конкурсу було проголошено майже в усій українській пресі по цілому вільному світі в кінці 1977 р. та на початку 1978 р. (у ,,Свободі'' — 4-го лютого, а в її англомовному додатку — 29-го січня). Якщо цей текст поминув чиюсь увагу, а він хотів би брати участь, можна отримати повні інформації у голови Комітету конкурсу для молоді, написавши на адресу: Mrs. Maria Harasevych, 3061 Firestone Dr., Sterling Heights, Mich., U.S.A.

Хто відстав із якихось причин у збиранні матеріялів, може це наздогнати, лиш треба по бібліотеках, які збирають пресу, перегорнути її відповідні сторінки й пошукати чи нема там чого про Україну, чи українців.

Рік 1978 урожайний на увагу до українських справ у чужих англомовних виданнях. Згадаймо лише, скільки зробив заголовків в чужій пресі ген. Григоренко. А. Шевченко, українські дисиденти, визначні дії українських громадських організацій та окремі мистецькі українські одиниці, ансамблі та визначні наші громадяни. У числі за 12 квітня ц. р. в ,,Детройт Нюз'' у Детройті була чимала стаття М. Бек у справі переслідування Церкви в Україні, у Вашінгтонських газетах за перший тиждень травня шукайте статтей про концерт для Світової Антикомуністичної Конференції у Вашінгтоні що його дали українські мистецькі сили і т. д.

Комітет конкурсу для молоді фундації Марусі Бек ще раз пригадує й закликає українську молодь брати участь у конкурсі ,,У пошукуванні України в англомовних виданнях''. У недалекому майбутньому, сьогоднішні учасники цього конкурсу ставатимуть у лави громадських діячів. Конкурс поширить їхні знання і орієнтацію в українських справах на світовому форумі.

Незабаром, буде проголошено жюрі для конкурсу ,,У пошукуванні України в англомовних виданнях''.

Голова Комітету — Марія Гарасевич

ШЕВЧЕНКО ПІД КАРАУЛОМ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

сірих, з віковою патиною, мурів собору, і розпитують, що воно таке і чому його береже поліція? Наша молодь тільки чекає на такі запитання й радо вияснює цю і інші московські затії, — їхнім страхом перед Україною й її змаганням до волі й незалежности. Вони радо цитують при цьому Морозові слова про Шевченка до москалів: ,,Він — не ваш!'' — вважаючи своїм святим обов'язком боронити найкращого Сина України.

Кажуть: немає лиха без добра! Українці Парижу докладають усіх сил, щоб слави і чести нашого Шевченка не сплюгавили москалі їхнім бовдуром. Найкращим засобом буде правдива й документована інформація про справжнього Шевченка, — борця за соціяльну й національну незалежність від цієї Москви, яка знущалася над ним усе його коротке життя, а тепер проголошує його ,,народним'', тобто селянським поетом, що виступав проти своїх таки, українських, ,,панів''... Наше завдання: демаскувати московську облуду!

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. Орисі Шипайло-Бованко
складаємо 25.00 долярів
на НТШ в Сарселі, Франція
Д-р Микола ГНАТЧУК з дружиною Орисею

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Приятелями, що в вівторок, 11-го квітня 1978 року, на Веселій Горі к. Мозолівки, Зах. Україна, померла наша Незабутня
МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА, ТЕТА та БРАТОВА

бл. п.

АНТОНИНИ з ҐОЇВ ПАСТУШЕНКО

проживши 84 роки страдального життя.

ПОХОРОН відбувся в четвер, 13-го квітня 1978 року, в супроводі священика, хору з Мозолівки та великого числа людей з довколишніх сіл на цвинтар в Мозолівці.

В глибокому смутку:
син — ТАРАС з дружиною ТАТЯНОЮ
внуки — ОЛЕГ і ВІРА
та ближча і дальша Родина в Україні, Польщі, США і Канаді

НЕХАЙ ЗЕМЛЯ БУДЕ ЇЙ ЛЕГКОЮ!

•

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
будуть відслужені
в церкві св. Ів. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. в дні 13 червня 1978 р., о год. 8:30 ранку;
в Римі, в церкві св. Софії в дні 13-го червня 1978 р.

118 Nesbit Terrace, Irvington, N.J. 07111

Замість квітів на могили Дорогих наших
бл. п. д-р Єлисавети Маланюк
і бл. п. Дарії Лушпинської
складаємо 25.00 долярів
на Патріярший Фонд.
Зенон і Люба ЦІХОВЛЯЗИ

У ДВАДЦЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ЄМЕРТИ
нашої Невіджалуваної
ДРУЖИНИ, МАМИ, БАБУНІ і СЕСТРИ

бл. п.

ЛІДІЇ ПОСТОЛЮК

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА
в середу, 7 червня 1978 р., о год. 8-ій ранку
в українській католицькій церкві
свв. ап. Петра і Павла в Джерзі Сиciv, Н. Дж.

Про молитви за спокій Її Душі просять:
муж — ПЕТРО
доня — ІРЕНА з мужем ЮРІЄМ ПОТОЧНЯКОМ і дітьми: АНТОНІЄМ і ЛІДІЄЮ
сестра — ДАНУСЯ ГОРОДИСЬКА з родиною

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

Вшановуючи світлу пам'ять померлих дорогих осіб, на українські студії в Гарвардському університеті пожертвували:

Михайло Янишин — 2,000 дол., для вшанування пам'яті дорогої і вірної дружини бл. п. Михайлини Янишин.

Лариса й Олекса Білանюки — 1,000 дол., Мирослава і Ярослав Зубалі — 200 дол., Ореста і Теодор Ткачуки — 100 дол., Лідія і Святослав Добровольські, Осипа Мінчак, Василь Кий — по 50 дол., Марія і Степан Хемичі, Галина Полтавченко-Литваківська — по 25 дол., д-р О. Недзвецкий — 20 дол., замість квітів на могилу бл. п. д-ра Петра Біланюка.

Марія Давискиба — 500 дол., в пам'ять чоловіка бл. п. Миколи Давискиби.

Н. В. і Л. Підстригачі — 250 дол., в п'яту річницю смерти чоловіка й батька св. п. Василя І. Пострнгача.

Софія Вінсор з сином Алланом Вінсор — 200 дол., в пам'ять чоловіка й батька бл. п. Юліюша Вінсора та родичів бл. п. Петра і Еви Слука.

Український Відділ Голосу Америки — 160 дол., замість квітів на могили бл. п. Миколи Бігуна і бл. п. Василя Штендери.

Мирослав Б. і Олена І. Куцики — 100 дол., замість квітів на могилу бл. п. Миколи Бігуна.

Ірена та Богдан Глушевські — 100 дол., в пам'ять сина Андрія.

Лідія і Володимир Візерканюки — 100 дол., замість квітів на недосяжну могилу матері бл. п. Віри Маркіяновної Черанівської, яка померла на далекому Казахстані.

Филип Халов — 50 дол., в третю річницю смерти незабутньої дружини бл. п. Марії Халов.

Олесь Тишовницький — 50 дол., замість квітів на могилу св. п. проф. д-ра Михайла Тершаківця.

Д-р Данило Богачевський — 50 дол., замість квітів на могилу бл. п. проф. Михайла Тершаківця.

Марія й інж. Дмитро Кулиничі — 50 дол., замість квітів на могилу приятеля бл. п. проф. Івана Крилова.

А. Хом'як — 30 дол., в пам'ять бл. п. Іллі Поворозника.

К. і В. Геймур і О. Головко — 25 дол., д-р Тамара Панчак — 20 дол., Д. і В. Ткачуки і П. Олексюк — 15 дол., замість квітів на могилу бл. п. Ольги Тунік.

Катерина й Андрій Буки — 25 дол., замість квітів на могилу бл. п, Стефанії Рудої-Манько.

Олександер Скоп — 20 дол., Леонід Романюк — 10 дол., М. Гадяцький — 5 дол., в пам'ять бл. п. Павла Кукурудзи.

Ігор Лукомський — 20 дол., вшановуючи пам'ять бл. п. Варвари Плахтій.

Дженет і Павло Оначук — 20 дол., замість квітів на могилу бл. п. Василя Ґулявського.

Віра і Зенон Зубрицькі — 20 дол., замість квітів на могилу бл. п. А. Літвінова.

Василь Осадчук — 10 дол., в пам'ять сл. п. Марії Остап'юк.

Анна і Стенлі Захарчук — 10 дол., в пам'ять бл. п. Олекси Колісника.

Дякуючи Жертводавцям за пожертви, линемо до Господа Бога з молитовним проханням, щоб дарив померлих вічним спокоєм і радістю.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФКУ

Сповіщаю, що в четвер, 1-го червня 1978 року, після тяжкої недуги, помер, на 80-му році життя

бл. п. адвокат

ОЛЕКСАНДЕР ПЛАТОНОВИЧ СЕМЕНЕНКО

нар. в м. Єлисаветграді, Україна.

ПАНАХИДА в суботу, 3-го червня 1978 р., о год. 6-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми (7-ма вул., Ню Йорк).

Винос Тіла в понеділок, 5-го червня, о год. 10-ій ранку.

ПОХОРОН на українському цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж., о год. 12-ій дня.

У глибокому смутку і горю прибита —
дружина Марія

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що дня 28-го травня 1978 року, відійшла від нас у Вічність, наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА та БРАТОВА

бл. п.

КАТРЯ ГОРОБІЙОВСЬКА

з дому СУПІНСЬКА

ПАРАСТАС — 30-го травня 1978 р., о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Lilly Zeiler, біля церкви св. Михаїла в Балтімор, Мд.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 31 травня 1978 р., о год. 8 рано в похоронному заведенні, а опісля о 9-ій год. рано в українській католицькій церкві св. Михаїла при 526 Wolf Street, East Baltimore, Md.

В глибокому смутку:
муж — ЮРІЙ
дочка — ЛЯРИСА з чоловіком д-ром МИКОЛОЮ ВОЙТОВИЧЕМ і сином МИКОЛОЮ
дочка — ТАЇСА з чоловіком інж. ІВАНОМ КОРЖЕМ та синами АДРІЯНОМ і ДОРІЯНОМ
сестра — АННА МЕЛЬНИК
сестра — МАРІЯ КОТИК
братова — СТЕФАНІЯ СУПІНСЬКА
братаниця — ЛІДІЯ з чоловіком інж. АДАМОМ МАРКОВСЬКИМ та сином інж. ІВАНОМ МАРКОВСЬКИМ з родиною
сестрінниця — ХРИСТЯ з чоловіком інж. МИРОСЛАВОМ ЛИСОБЕЄМ та синами АНДРІЄМ і ОЛЕКСАНДРОМ
сестрінок — ЮРІЙ КОТИК з дружиною МАРІЄЮ та синами МАРКОМ і БОГДАНОМ
Ближча і дальша Родина в Америці і в Україні

СПОРТ

Редагує О. Твардовський

ЮНАЧКИ УСВТ „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" ЗДОБУЛИ СРІБНІ МЕДАЛІ

Дня 23-го квітня у Ворені, Ню Джерзі, відбувся кваліфікаційний відбиванковий турнір юнацьких дружин, так зв. „Джуньйор Олімпікс", в якому українців репрезентувала „Ч. Січ". На початку гри пройшли круговою системою, в якій юні українки перемогли: Савт Орандж III — 15:9, 15:11; Савт Орандж II — 15:7, 15:4; Самит — 15:6, 15:5; ремісували: з Савт Орандж — Ворен — 10:15, 15:9 та з Савт Орандж I — 13:15, 15:9 і таким чином зайняли друге місце в показнику табелі гор.

Згідно з правилом турніру по закінченні цих гор відбувся фінал І-го з ІІ-м місцем, в якому юначки Савт Орандж I вибороли перемогу 2:1 сетів і таким чином здобули золоту медалю за право на Всеамериканський турнір „Джуньйор Олімпікс", що відбудеться в стейті Іллінойс у червні. Юначки „Ч. Січі", які здобули звання віцечемпіона і срібні медалі, виступали в цьому турнірі в такому складі: Л. Тицька, Д. Твардовська, В. Палидович, Н. Моравська, І. Шеремета, П. Голь, О. Ґенсьор. Тренерка М. Ганич.

Показник табелі гор турніру

1. Савт Орандж I
2. Ч. Січ
3. Ворен В.К.
4. Савт Орандж III
5. Самит В.К.
6. Савт Орандж II

ВІСТІ З ДЕТРОЙТУ

УАСТ „Черник" — „Кікерс" 0:4

„Черник" (Рез.) — „Кікерс" (Рез.) 0:13

Довга перерва між осіннім і весняним сезоном ланки копаного м'яча „Черника" була причиною невдачі обох дружин в змаганнях за першенства Мічіґенської Ліґи.

„Бенґалс" — Фармінґтон 1:1

„Бенґалс" — „Кікерс" 3:1

„Бенґалс" — „Лівонія" 5:1

Дня 19-го квітня дружина Української Вищої Школи „Бенґалс" розпочала успішно свій сезон. В перших змаганнях „Бенґалс" ремісували з клюбом Фармінґтон, вислідом 1:1. Єдиного ґоля для нашої дружини здобув А. Гриньків.

У другій зустрічі, тиждень пізніше „Бенґалс" перемогли „Кікерс" 3:1. Ґолі в цій зустрічі стріляли: Мартін 2 і А. Гриньків.

У третій з черги лігoвій зустрічі, цим разом з клюбом „Лівонія" наша дружина осягнула високу перемогу — 5:1. В цих змаганнях ґолі для „Бенґалс" здобули: А. Гриньків 4 і Р. Кукурба. В цій зустрічі на вирізнення теж заслужили: Д. Дудун, С. Стасів в дефензиві та брати Р. і І. Кукурби і А. Гриньків в нападі. Опікуном дружини є проф. Юрек, тренером Т. Дудун.

ВІДЗНАЧЕНІ СПОРТОВЦІ

У суботу, 29-го квітня відбувся святковий бенкет в честь молодих спортовців, що його влаштував клюб батьків УВШ. В часі бенкету вручено нагороди найвизначнішим змагунам й змагункам: кошиківки, відбиванки. З тісї нагоди уповноважений Молодечою Мічіґенською Лігою Копаного М'яча вручив також нагороди найкращим змагунам, що виступали в репрезентації Мічіґену проти Сарнія, Канада.

Нагороджено таких спортовців: М. Присяжнюк, М. Дудун, Ю. Мельник, М. Юзик і Марія Федор (відбиванка) Уляна Юрків (найкраща змагунка), О. Кручак (легка атлетика) та А. Гриньків (коп. м'яч).

Трофеї найкращих змагунів збірної Ліґи отримали: А. Гриньків, Д. Дудун, Роман і Ігор Кукурби.

Бенкетом проводив Зенон Василькевич.

В. Гриньків

УКРАЇНСЬКІ СПОРТОВІ ІГРИЩА МОЛОДІ ВІДБУДУТЬСЯ 24-25 ЧЕРВНЯ

Згідно з рішенням черговних нарад Проводу СУАСТ-Схід, що відбулися дня 6-го травня в Домі УСВТ „Чорноморська Січ" в Нюарку, цьогорічні Спортові Ігрища відбудуться (в суботу і неділю) 24-25 червня ц. р. на спортових площах оселі СУМА в Елленвіллі, Н. Й. Цими нарадами Управи СУАСТ-Схід проводив в заступстві недужого голови Ю. Храневича, Я. Козак — заступник, представник УСО „Тризуб" у Філядельфії.

Після докладного обговорення основніших деталів Ігрищ, включно із редакцією „Обіжника", в якому пороблено деякі корективи, Провід СУАСТ-Схід виніс такі постанови:

а) Відкриття Ігрищ відбудеться в суботу вранці о год. 9.30, в якому зобов'язані взяти участь учасники і Команда із своїми прапорами.

б) Змагання відбуватимуться у 3-ох ділянках спорту: легкій атлетиці, копаному м'ячі і відбиванці.

в) До змагань будуть допущені учасники у віці 18 років і нижче в легкій атлетиці і копаному м'ячі. У відбиванці зможуть додатково взяти участь дружини в складах старших змагунів(ок).

г) Одноголосно рішено запросити на цьогорічні Ігрища Українські Спортові Осередки з терену СУАСТ - Захід, тобто з міст: Клівленду, Чікаґо і Детройту.

д) Обрано Команду Ігрищ в такому складі:

Ю. Харневич — комендант, Я. Козак і М. Стебельський — заступники, Л. Білик — гол. секретар, О. Твардовський — пресовий референт, М. Биц — фін. секретар і референт реєстрації, Я. Петрик — технічно - організаційний референт, С. Палидович — провідник змагань, Я. Рубель — головний суддя, О. Попович — провідник відбиванки, Р. Глушко — провідник копаного м'яча, О. Колодій — провідник легко - атлетичних змагань, В. Костик — господарський референт та проф. Є. Жарський, мґр Є. Гановський, інж. А. Лапичак, інж. Б. Сірий — Верифікаційна Комісія.

Детальні інформації будуть подані в окремих оголошеннях і „Обіжнику" СУАСТ-Схід, що його одержать Проводи молодечих і Спортових Організацій.

(от)

ПЕРЕД ДЕВ'ЯТИМ ВІДКРИТТЯМ СПОРТОВОЇ ШКОЛИ УСВТ „Ч. СІЧ"

Наближається час 9-го з черги відкриття І-ї Української Спортової Школи в ЗСА, що її веде, постійно розбудовує і вдосконалює УСВТ „Чорноморська Січ". За час минулих вісім років, багато вже говорилося і писалося про цю, під кожним оглядом, корисну Спортову Школу.

Зокрема на відзначення заслуговує влучна думка нашого визначного громадянина, педагога і члена Українського Соціологічного Інституту в ЗСА, д-ра І. Гурина, який з нагоди 5-річчя Спортової Школи в 1974 році, між іншим писав: „...Мимохіть, впадають в око паралелі минулого й сучасного: юнацька лицарська школа на берегах Дніпра, що століттями існувала при Запорізькій Січі", готуючи незламних бійців за права та волю українського народу, яка своїм корінням входила в ще дальше минуле, аж до княжої доби, з її знаменитим вишколом „отроків", які творили надійну резерву славних княжих дружин.

Правда, „Січова Спортова Школа" знаходиться за тисячі кілометрів від рідної землі, але її вихованці — це прямі нащадки славних лицарів запорізьких. Очевидно, що обставини інші: не незламних вояків готує Спортова Школа, тільки твердих бійців на спортових полях та доріжках, що гідно будуть захищати вічне ім'я України в широкому світі..."

З перспективи 8-ми років, треба з задоволенням признати, що це завдання Січова Спортова Школа вповні виконала і робить усі зусилля — виконувати ще краще. Сотні випускників Січової Спортової Школи від Нюарку, Йонкерсу, Ню Йорку і аж в таких віддалених містах, як: Чікаґо, Клівленд, Детройт та Філядельфія, успішно виявляють своє набуте, чи вдосконалене в Спортовій Школі — знання і гідно популяризують через спорт українське ім'я. Саме ці факти і заохочують січових спортових діячів далі продовжувати і вдосконалювати цю 1-шу Українську Спортову Школу в ЗСА. Слідом за кількома українськими центральними організаціями, що визнали цю Спортову Школу, як зразкову, в останніх кількох роках пішли окремі теж американські організації і спортові федерації, які визнали також цю українську спортово - виховну інституцію. А слідом за ними окремі спеціялізовані спортові журнали, з яких на відмічення заслуговує поважний почитний „Сакер Амеріка", який виходить в Окленд, Каліфорнія. Вже другий рік за порядком цей журнал поручає молоді цю єдину Українську Спортову Школу між сотнями подібних Американських Спортових Шкіл і таборів.

Очевидно, в Січовій Спортовій Школі, що проходить на оселі УРС „Верховина" в Глен Спей, Н. Й. учасниками є наша рідна молодь. В цьому, як і попередніх роках, Управа занґажувала висококваліфікованих інструкторів і тренерів, більшість яких є професійними учителями і тренерами в різних американських школах. Під дирекцією головного інструктора копаного м'яча Ігоря Чупенка, між іншими працюватимуть такі визначні інструктори: С. Касіяненко, І. Жиґа, Вол. Каздоба, Марійка Ганич, Ю. Саєвич, О. Терлецький, Р. Клюковський і ряд інших.

В Управі Спортової Школи, між іншими працюватимуть: Зірка Стебельська — секретарка, Євгенія Харченко — медична опіка, Ярослава Василак — опікунка дівчат, Вал. Василак — опікун хлопців. Р. Пиндус — опікун молодших хлопців. Асистентами інструкторів будуть: Дарія Твардовська, Андрій Бакун, Маріян Хамуляк, Зенон Жиґа — усі випускники Спортової Школи. Керівниками будуть голова УСВТ „Ч. Січ" — Мирон Стебельський і О. Твардовський.

(от)

Шевченківські святкування в повіті Рокленд

(вгл) — Вже понад сто років тому українська нація призначила березень на святкування уродин і смерти співця України Тараса Шевченка. Здається, що ніодин неписаний закон не вдержався в українському народі так довго і так точно, як неписаний закон Шевченківських святкувань. А це мабуть тому, що життя Тараса Шевченка так близько пов'язане із життям його народу, з життям України.

Український нарід, як і Шевченко, на протязі історії свого існування безнастанно бореться за своє право духового та фізичного буття. Шевченко тільки малу частину свого життя був вільним — всього дев'ять років. Українська нація у новітній історії також дуже коротко втішалася незалежністю і свободою. І тому не дивно, що могила Шевченка біля міста Канева стала неначе українським національним пам'ятником. Туди щороку із усіх сторін світу приїжджають українці, щоби віддати поклін великому пророкові України Тарасові та, щоби набрати свіжих сил до боротьби за збереження свого національного Я, а головне, до боротьби з відвічним ворогом України.

У березні українці віддають поклін батькові Тарасові, незалежно від місця їхнього осідку, чи величини громади. І так, українці повіту Рокленд, Н.Й., вже від 1920-их років святкують Шевченківські роковини. Цього року хор та Школа Українознавства при парафії св. Петра і Павла (о. д-р Петро Скринковський — парох) доклали всіх зусиль, щоби „Поклін Тарасові" був дійсно українським національним святом у нашій околиці. Наш хор, під батутою всім нам відомого суспільно-громадського діяча та директора одного із найбільших науково-дослідних психіятричних державних центрів — д-ра Олега Волянського, розпочав святкування американським національним гимном. Опісля слідували:

„Заповіт" (слова Шевченко, музика Стеценко); „Садок вишневий" (сл. Шевченко, муз. Кириченко); „Реве та стогне" (сл. Шевченко); „Сонце заходить" (сл. Шевченко, муз. Роздольський); „Ой горе тій чайці" (сл. геть. Мазепа, муз. Леонтович); „Думи мої" (сл. Шевченко, муз. Воробкевич); а сольо виконував Іван Пелак.

Дітвора Школи Українознавства, директором якої є професор місцевого коледжу проф. д-р Василь Лучків, вже від Різдва приготовлялася до Шевченківських святкувань. В день імпрези дитячий хор, під управою Олени Стельмачук, довголітньої вчительки співу і танців у нашій школі, відспівав: „Слава Кобзареві", та „Дитяча посвята". А молодші діти, Христя і Оксана Лелітки, Христя Павлів та Борис Слюсарчук, під управою недавно прибулої до нас учительки українознавства Авреліі Слюсарчук, виголосили декламації. Допомагав у виконанні програми заступник директора Школи Українознавства і учитель політичних наук у місцевій середній школі д-р Дмитро Боднарчук.

Студентка коледжу Меланія Стельмачук рецитувала англійською мовою, поеми Шевченка „Вечір". Реферати виголосили студенти середніх шкіл: Мая Боднарчук англійською мовою, а Василь Лучків, мол. українською мовою. Програму ще збагатила Олена Стельмачук, відспівавши пісню: „Така її доля".

Святкування закінчено відспіванням українського національного гимну.

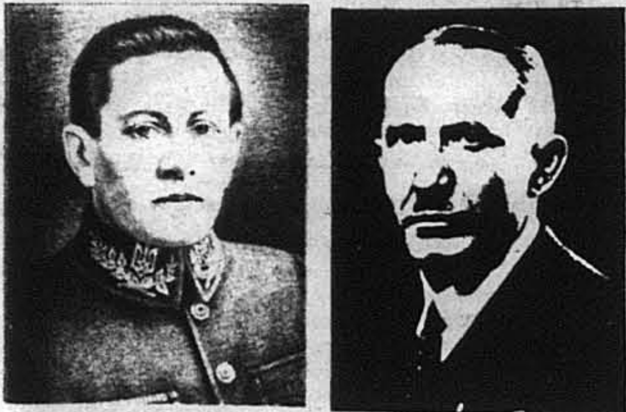
Ще довго по закінченні святкувань нагадувалися слова молодого учня, який у своїй доповіді говорив, що хоча Шевченко давно помер, то його слова житимуть так довго, як довго буде жити український народ — житимуть вічно. Бо Шевченко творив не тільки для тодішніх українців, але й для нас всіх, для „...живих і ненароджених земляків своїх".

КОНҐРЕСОВІ ВІСТІ

орган Українського Конґресового Комітету Америки

Ч. 29. ТРАВЕНЬ 1978 1978

ТВОРЦІ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ

25-го травня 1926 року на розі двох вулиць Парижу згинув Симон Петлюра. 23-го травня 1938 року на вулиці в Роттердамі згинув Євген Коновалець. Обох їх смерть постигла у тому самому місяці, обидва впали жертвою вбивників, насланих большевицькою Москвою. І хоч не можна ставити знаку рівности між тими двома діячами, бо один з них був головою української держави, був Головним Отаманом, головою Директорії Української Народної Республіки, а дриугий лише командиром одної військової формації, корпусу Січових Стрільців і згодом творцем та головою українського революційного підпілля в Західній Україні, проте Симон Петлюра і Євген Коновалець мали багато подібних характеристичних рис. Найбільша, найвидатніша і найважливіша та, що обидва вони були індивідуальностями, які силою власне даного їм Богом дару виняткової індивідуальности — не підбігали за історичними подіями, а самі творили історію. Однаково Симон Петлюра, як Євген Коновалець належали до творців новітньої історії України.

Їхня подібність у тому, що ні один із них не був професійним військовиком, із фаховою військовою освітою, проте кожний із них був фанатиком української збройної сили й кожний із них вірив, що тільки українська збройна сила зможе вибороти Україні державну волю. Симон Петлюра був за професією журналістом і редагував перед Першою світовою війною у Москві (разом з Олександром Саліковським) „Украінскую Жізнь", — Євген Коновалець був правником, змобілізованим до австрійського 19 полку піхоти з вибухом війни. Симон Петлюра був соціял-демократом, який виступив з тієї партії тоді, коли вона спротивилася підтримувати уряд УНР, ото ж поставила партійні критерії вище державних. Євген Коновалець належав до тієї Секції Українського Студентського Союзу у Львові, яка гуртувала молодь націонал-демократичного світогляду, та був членом Видавничої Спілки „Діло", півофіціозу УНДО. Але кожний із них насправді стояв поза і понад партіями, кожний із них був державником і кожного з них хвиля революції винесла на найвищі щаблі державницької та військової машини.

Є між тими двома великими постатями ще та подібність, що обидва стали, після прогри нашої визвольної війни-революції, політичними емігрантами і згинули з ворожої руки тому, що як активні провідники — були небезпечними для Москви. Небезпечними вони були для ворога, бо кожний із них користувався величезним авторитетом, кожний із них мав у міжнародному світі зв'язки, що їх не мали інші українці, кожний із них мріяв про розвал московської большевицької імперії — із своєю активною участю у тому ділі.

І тому прізвища Симона Петлюри та Євгена Коновальця у Совєтському Союзі, зокрема та особливо у Совєтській Україні, викляті, їхні прізвища є анатемою для тамошнього режиму. Ото ж власне тому ми, всі у світі сущі вільні українці повинні в роковини їхньої трагічної смерти віддати їм глибокий поклін. Деякі дослідники новітньої історій України піддають під сумлів чи підтягати Симона Петлюру і Євгена Коновальця під поняття героїв, бо ж героїв було в українській історії багато — були ними в новітній нашій історії „українські термопільці" з-під Крут і були загинулі під Базаром полонені вояки, що всіліли дати себе розстріляти, аніж вступити до червоної армії. А державних мужів, політиків високої кляси, було мало. Симон Петлюра був головою української держави і був державним мужем і Євген Коновалець, творець та голова українського революційного підпілля, був державним мужем — політиком високої кляси.

Український Конґресовий Комітет, як централя centраль українського суспільства в ЗСА, видав окремий заклик до пошанування пам'яті цих великих постаттей з нагоди роковин їхньої смерти. Треба з глибокою пошаною схилити голови перед тими, які творили новітню історію України.

ПОЛІТИКА ВИМАГАЄ ГРОШЕЙ

На засіданні Екзекутиви УККА 6-го травня ц.р. заторкнено завжди актуальну справу — практичної політики, яка не вміщалась би в теоретичних міркуваннях і дискусіях, а реалізувалася практично. Підкреслено, що політики не робиться заявами, меморіялами і петиціями, а персональними контактами і поважною літературою. Одно і друге вимагає фондів. Особисті контакти у практиці виглядають так, що треба стрічатися за обідами і вечерями, треба влаштовувати прийняття чи інші імпрези з запрошуванням гостей, які вже є приятелями, або можуть ними стати. Знову ж поважна література не постає з повітря — вимагає грошей для авторів, для друкарні і розсилки. Українське суспільство в Америці — жертвенне, але часто має більші вимоги до Централі УККА, аніж вона може ті вимоги виконати — не маючи відповідних фондів. Як дуже політика пов'язана з фінансами — видно найкраще на прикладі американської партійної і державної системи: активними діячами в американській політиці є майже виключно люди заможні, а коли хтось із них не розпоряджає власними великими фондами — партія, себто суспільство, помагає йому. Іншими словами: вести політику без фондів — цілком неможливо!

Становище УККА в справі фільму „Голокост"

(УККА, Н.И.). — В днях 16-го до 20-го квітня ц.р. в Америці і Канаді був висвітлений фільм — „Голокост" (тотальне знищення) — про масове винищування жидів нацистами в часі II-ої світової війни. Фільм був продукції телевізійної сітки ЕнБіСі. Висвітлення цього фільму попередили численні жидівські організації великою реклямою в пресі, в радіо і в телевізії. В численних школах учителі інформували дітей про „голокост" а в церквах священики різних віровизнань проповідували на цю тему. Велика жидівська організація „Бнай Брит" видала спеціяльну 10-сторінкову брошуру, підписану найвидатнішими жидівськими організаціями Америки, в якій інформували про фільм і давали вказівки, як батьки мають інформувати про це своїх дітей.

Є річчю зрозумілою, що жиди стараються пригадати світові по десятках літ страшну трагедію жидівського народу, коли в плянах панівної тоді в Німеччині гітлерівської партії була настанова фізичним знищенням всіх жидів у сфері німецьких впливів в Европі „розв'язати раз назавжди жидівське питання".

На жаль, творці фільму не подбали про необхідну історичну документацію. А у великій частині звели фільм до оперування штучними ефектами і велику трагедію жидівського народу звели до дешевизни.

Колишній в'язень Бухенвальду і Авшвіцу (Освєнціма), Елі Візель, писав в журналі „Тайм" з 1-го травня: „неправдиве, образливе, дешеве". Як телевізійна продукція, фільм є зневагою тих, що згинули, і тих що залишилися при житті. Те, що ви бачили на екрані, це не те, що діялося там". Коли так каже жид, то що мають казати балтійці, поляки, особливо українці. В 19-ох місяцях сценарія фільму змальовано українців як співробітників нацистів у винищуванні жидів, і навіть почули ми таке твердження, що українська міліція знищила більше жидів, як самі німці. Подібних висловів було багато. Щоби їх опрокинути Екзекутива Українського Конґресового Комітету виготовила окремий меморандум і в дні 17-го квітня її представники перевели окрему нараду із директором ЕнБіСі — О. Комороює та передали йому меморандум. В ньому було виразне ствердження, що українці не брали участи в антижидівських акціях, бо такі акції вели тільки німецькі поліційні відділи. Українська допоміжна поліція, так як і жидівська, польська чи балтійська, не була поліцією українського уряду. Навпаки, велике число українців включно із Ієрхами і духовенством Українських Церков помагало жидам переховуванням, доставою потрібних харчів і документів. За це ґестапо знищило сотки українців і про це публічно проголошувало афішами. Все це є задокументоване в публікаціях. Тому представлювання у фільмі українців, як вислужників німців, є неправдиве, образливе і очорнююче мільйони українців.

Президент УККА проф. Лев Добрянський вислав окремий меморандум в цій справі до дирекції ЕнБіСі у Вашінґтоні.

Українська громада обурена зневагою телефонами до телевізійних станцій і листами до американської преси гостро реаґувала на висвітлюваний фільм.

Екзекутива Українського Конґресового Комітету Америки на своєму засіданню в дні 6-го травня ц.р. порішила зареаґувати на цей фільм у таких формах:

1. Звернутися до визначного фахівця в цих справах з проханням випрацювати окрему річеву відповідь на цей фільм, додаючи документи й історичний матеріял.

2. Звернутись до українських адвокатів, як професійного товариства, провірити можливості судової розправи за образу українського народу.

3. Порозумітися з репрезентаціями поляків і балтійських народів щодо спільної дії проти очорнювання наших народів.

4. Жидівські централні і льокальні організації розіслали до своїх стейтових відділів матеріяли з цього фільму до офіційного навчання в школах. Реакція проти постанов шкільних рад повинна вийти із місцевих Відділів УККА, бо тільки Шкільні ради поодиноких стейтів мають право приймати чи відкидати внески етнічних груп. Тому звертаємося до Управ наших Відділів повірити у своїх стейтових Шкільних радах (Борд оф Едюкейшен) цю справу. Ми для приміру подаємо, як то наш Відділ у Балтіморі вже зареаґував проти включення в шкільні програми проблєму „Голокосту".

Звертаємося до всіх українських організацій, як і до всіх громадян із проханням переслати до канцелярії УККА інформації і документи, що торкаються рятування жидів українцями. Тому 10 літ УККА видав книжку в англійській мові „Українці і Жиди — Симпозіюм" в якій зібрано документальні дані про допомогу в рятуванню жидів українцями підчас II-гої світової війни, на підставі зізнань жидівських родин. Рівно ж просимо пересилати витинки із американської преси статтей і листів, які появилися у зв'язку з висвітленням цього фільму.

Екзекутива
Українського Конґресового Комітету

НА ЩО ПОТРІБНІ ГРОШІ?

У своєму звідомленні на засіданні Екзекутиви УККА 6-го травня ц.р. дир. І. Базарко підкреслив, що тепер потрібні гроші на три цілі:

1) на скромний бюджет УККА, що його прибутки і видатки докладно і негайно звітовані в „Конґресових Вістях";

2) на Інформаційне Бюро у Вашінґтоні, успіхи якого у великій мірі залежать від того, якими репрезентаційними фондами воно розпоряджатиме, крім видатків на мінімальну адміністрацію і друковану літературу і

3) на СКВУ, що має осінню ц.р. відбутися в Ню Йорку. Централя УККА не може видаткуватись на зорганізування Третього СКВУ з власного скромного бюджету, організація та переведення того Конґресу вимагає додаткових фондів. Якщо громада вважає, що такий Третій Світовий Конґрес Вільних Українців потрібний і корисний — мусить скласти на нього окремі суми.

З ІСТОРИЧНИХ ДОКУМЕНТІВ УККА

ЗВЕРНЕННЯ УККА

СОРОК РОКІВ ТОМУ, в дні 23-го ТРАВНЯ 1938 року, на вулиці в Роттердамі згинув з рук московського аґента кол. командир Корпусу Січових Стрільців, командант УВО і Голова Проводу Українських Націоналістів, Полковник Євген Коновалець.

Євген Коновалець, одна з найвидатніших постатей Української Національної Революції. Він речник, організатор і провідник визвольно-революційної боротьби українського народу. Він, що літами ризикував своїм життям, писав:

„Волі українського народу до самостійного життя не знищать ні ворожі тюрми, ні заслання, ні смерть окремих боріців, бо Україна є нездобутим бастіоном героїв. Боротьба за кращу долю нашого народу не може припинитися. Нехай вона буде довга і уперта, нехай вона забере ще нові жертви, але Україна незалежна таки буде".

Євген Коновалець відчував, знав і вірив, що тільки велика національна ідея може протиставитись ворожим великодержавним імперіялізмам, зокрема московському, що останньо виявився у формі комунізму. І тільки така велика ідея є в стані підняти український народ до боротьби за відновлення Незалежної Соборної Української Держави. А щоби ця ідея була динамічною, сильною, вона повинна бути натхненою духом героїзму і жертвенности. Про правильність цих думок ми мали нагоду переконатись на прикладах визвольних змагань в роках 1918-21 та підпільної і збройної боротьби після них.

Євген Коновалець військовик, політик і революціонер. Основник і провідник українського організованого націоналістичного руху, дав печать свого духа тому українському молодому поколінню, що родилось і зростало в часі визвольної боротьби 20-их рків, а яке пізніше пліч-о-пліч з ним продовжувано в рядах УВО і ОУН героїчний змаг за кращу майбутність українського народу. Під його безпосереднім впливом вже в осени 1920 року у Львові основується Українська Військова Організація. Для поширення і поглиблення збройної і політичної боротьби Євген Коновалець оформлює на І-му Конґресі Українських Націоналістів, що відбувся у Відні у 1929 році, нову політичну організацію — Організацію Українських Націоналістів. Цю політичну діяльність Євгена Коновальця і очолювану ним Організацію оцінила Москва, як загрозу для існування своєї імперії і тому рішила його фізично знищити, бо він своєю особою персоніфікував ідею непоборного і незалежного духа української нації. Він своєю кров'ю зросив бруки Роттердаму. Згинув революціонер, хоробрий вояк на стійці, але ідея його житиме вічно в серцях мільйонів українців.

Відмічуючи сьогодні 40-ліття смерти Полковника Євгена Коновальця, Український Конґресовий Комітет Америки клонить голову перед його постаттю і вірить, що його заповіт у боротьбі за Незалежну, Соборну Українську Державу знайде тисячі — мільйони пересмників.

З його духа печаттю стелиться наш шлях до перемоги!

Ню Йорк, травень, 1978 р.

Український
Конґресовий Комітет Америки

„Українці і жиди"

ЗАВЖДИ АКТУАЛЬНА КНИГА, ВИДАНА УККА

UKRAINIANS and JEWS

A Symposium

Ще у 1966 році УККА видав англійською мовою книжку „Юкрейнієнс енд Джус" — „Е Симпозіюм". Книжка розміром 200 сторінок друку вміщає статті, доповіді, звідомлення перед конґресовими Комісіями та історичні документи. Саме тепер, коли не припиняються атаки проти українців, як ніби антисемітів, та які у тенденційному кривому світлі з'ясовують історію українсько-жидівських відносин — ця книжка строго актуальна. Видана дуже дбайливо, з графічним рисунком на обкладинці арт.-мал. Богдана Титли, становить джерело багатого авторитетного матеріялу.

Пам'ятник жертвам великого голоду

Екзекутивний віце-президент УККА Іван Олексин зголосив на засіданні Екзекутиви УККА 6-го травня ц.р. на письмі „Пропозицію про побудову пам'ятника жертвам Великого Голоду та про видання пропам'ятної книги до 50-ліття тієї великої трагедії українського народу". Ця пропозиція дуже обширна, дуже обширний конкретний плян. Він охоплює купно коло 5 акрів землі, заснування Українського Національного Парку, здвигнення там величавого пам'ятника, створення там музею з архівом і документарними даними про той зорганізований Москвою трагічний у наслідках голод в Україні та видачу наукової Пропам'ятної книги про голод. Пропозиція визначує термін виконання того пляну до 1983 року. На бажання внескодавця — текст Пропозиції внесено до протоколу, але на тому засіданні не було ближчої мови над тим внеском і сам внескодавець цього не вимагав, здаючи собі справу, що справа дуже поважна, дуже складна і вимагає докладної та ділової дискусії. Пропозиція п. І. Олексина скоплена в 10-ти точках. 10-та точка звучить:

„Вся акція будови пам'ятника і видання Пропам'ятної книги має проходити в рямках Світового Конґресу Вільних Українців, як збірне зусилля Української Діяспори у вільному світі для вшанування пам'яті жертв Великого Голоду і демонстрації перед світом, що український народ пережив не менше жахіття і переслідування від тоталітарних режимів, як і інші народи, та що і він заслуговує на співчуття і захист та підтримку від народів світу в його змаганнях за людські і національні права".

Пропозицію передано на найближче засідання Президії Екзекутиви.

Українське Інформаційне Бюро у Вашінґтоні

Справа Українського Інформаційного Бюра у Вашінґтоні була одним із предметів нарад Екзекутиви УККА 6-го травня ц.р. Одинаково президент УККА проф. Лев Добрянський, як директор Централі мґр І. Базарко ствердили, що це наше Бюро у Вашінґтоні здобуває собі щораз більший авторитет в американському та в українському суспільствах. Різні американські кола, включно із Державним Департаментом, маючи якесь діло з українською проблемою, звертаються за інформаціями до Українського Інформаційного Бюра. Звітуючи про Бюро Богдан Денисик підкреслив, що Бюро виконує подвійну паралельну роботу: технічну й політичну. Покищо тільки секретарка перебуває постійно в домівці Бюра, а добровільці, майже виключно з-посеред молодої ґенерації, працюють там доривчо, маючи власну заробіткову професійну працю. Підкреслено, що проф. Л. Добрянський має свої давні зв'язки в американських політичних колах, головно у Конґресі — молодші діячі нав'язують знайомства і використовують їх для української справи з іншими американськими колами й діячами. Між професором Л. Добрянським і Бюрем існує постійний гармонійний діловий зв'язок. Головуючий на тому засіданні Екзекутиви віце-президент І. Олексин звернув увагу, що збірка розписана на бюро між Відділами із УРСоюзу — має дуже добрий відгук, що вказує на зрозуміння такої станиці в широких колах нашого суспільства.

ЗВЕРНЕННЯ УККА

В СПРАВІ ТРАВНЕВОЇ ЗБІРКИ НА ФОНД СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

У листопаді 1967 року відбувся у Ню Йорку Перший Світовий Конґрес Вільних Українців. Тоді встановлено постійний Секретаріят, щоб у вільному світі служити українській справі.

У часі, коли в Україні московський окупант жорстоко переслідує український нарід, а у вільному світі ширить неправду про українську визвольну боротьбу — то важливішими завданнями Секретаріяту є:

Ширити правду про визвольні змагання українського народу, допомагати й стимулювати всіми доцільними засобами його боротьбу за волю й державну незалежність України;

Домагатися здійснення прав українського народу згідно з Універсальною Деклярацією Прав Людини;

Об'єднувати всіх українців у вільному світі й координувати працю крайових громадських централь для спільного добра нашого народу;

Допомагати нашему народові зберігати українську національну ідентичність у країнах вільного світу й сприяти плеканню української культури й традиції.

Для успішности праці Секретаріяту СКВУ необхідна підтримка нашого громадянства, бо доля українського народу залежитиме не від посторонніх чинників, але від нас самих. У теперішньому часі наш нарід в Україні стоїть у затяжній боротьбі за свої національні права, а у вільному світі старається обстояти свою ідентичність. Наші намагання допомогти українському народові в Україні встоятися перед окупантом, а у вільному світі зберегти своє моральне обличчя — не можуть бути лише фразою чи ілюзією. Вони мусять проявитися ділами, трудами, працею, жертвенністю й вмінням підпорядкувати себе одній спільній меті, що веде до об'єднання народу у спільній праці, стремлінні й думці про добро нації. Безідейність і порожнеча у громадському житті породжують нарікання й критикоманію, а у висліді спричинюють трагедію людини й народу, а з цього радіє ворог.

Долю українського народу формують люди, які всіми своїми силами до кінця життя чесно трудяться для спільного добра. У службі для народу немає відпочинку, немає затримки, бо це шляхетний зміст нашого життя, що дає людині вдоволення, повноту життя і сповнення Божої заповіді любови ближнього.

Відомий є факт, що перед кількома роками, на заклик однієї держави, члени того народу в Америці зібрали втроє більше грошей, як було у заклику про допомогу. Моральна стійкість народу, а не його численність рішає про оцінку даного народу і його значення у світі.

Наша праця — наша жертвенність мусить проходити рік за роком, невпинно й систематично, аж до повного визволення народу, а це у великій мірі залежить від об'єднання й жертвенности української громади.

Ворог використовує моральну нестійкість, політичну незрілість, анемію нашого національного інстинкту й кожну нашу помилку. Велич жертви, що її приносить наш нарід в Україні, спонукує нас скріпити працю й пожертви для спільних потреб. Тому ми не можемо бути байдужі й необ'єднані. Правдивий патріотизм — це свідомий і добровільний акт для творення добра рідному народові. Всі ворожі чинники діють об'єднано проти українского народу, щоб нас роз'єднати й „обезголовити". Будьмо об'єднані одною спільною ціллю, на ім'я якій: добро українського народу.

Цього 1978-го року в днях 23-26-го листопада, в Ню Йорку відбудеться Третій Світовий Конґрес Вільних Українців. Для успішної праці нашої громадської світової Централі і для організації Конґресу, УККА переводить збірку фондів. Ваші пожертви просимо пересилати на адресу УККА в Ню Йорку, або вплачувати збірщикам місцевих Відділів УККА. Пожертви можна відчисляти від федерального оподаткування.

Український
Конґресовий Комітет Америки

ЗАСІДАННЯ ЕКЗЕКУТИВИ 6-го травня ц.р.

В суботу, 6-го травня ц.р. відбулося засідання Екзекутиви УККА з денним порядком на 12 точок, при чому 4-та точка: „Звідомлення про працю Екзекутиви і Канцелярії УККА" мала окремих 5 точок. Звітували президент УККА проф. Лев Добрянський, екзекутивний віце-президент Іван Олексин (який проводив), адміністраційний директор мґр Іван Базарко, секретар ред. Ігнат Білинський та інші члени Екзекутиви. Однаково звіти, як дискусія — були ділові, наради відбувалися у добрій атмосфері, гармонійної співпраці, хоча не всі доповідачі і не всі дискутанти були однакової думки у всіх справах. Деякі важливіші справи з того засідання — подані у цьому числі „КВ" в окремих статтях, бо це були актуальні проблеми, цікаві для широкого суспільства. Приявних на засіданні було на його початку — 24 особи, але наприкінці тільки 10 осіб разом із Президією. Причиною такого стану — довгий час нарад — 6 годин — який томить і примушує до відходу, особливо замісцевих, які мають рахуватися із розкладом потягів та автобусів. На коротенькій перерві „на каву" можна було почути завваги, що це недобре, що деякі приявні, активні заслужені громадяни, зголошуються до слова кількакратно до тієї самої справи, а предсідник зборів, не хотячи нікого вразити, ліберально дає кожному слово і дозволяє кожному промовляти, скільки і як довго хто захоче. Очевидно, що люди приїздять з далеких міст, хочуть і мають право, а то й обов'язок, зайняти становище до виголошених звітів та точок денного порядку. Але справа не потерпіла б на тому, як би, наприклад, встановити правило, що до кожної точки, кожний промовець — крім звітодавця — може забрати голос тільки один раз, і коли би темп нарад був приспішений настільки, щоб заля наприкінці нарад мала стільки само приявних, що й на їх початку...

На теми дня

Як ставитись до „видворених" із СССР

Під час нарад Екзекутиви УККА 6-го травня ц.р. один з приявних поставив цікавий запит: Чи не можна би на основі дотеперішнього досвіду з різними колишніми дисидентами в СССР, чи пак членами руху спротиву, які опинилися у вільному світі, встановити якісь засади поведення супроти них, — якісь загальні норми підходу до них. У дискусії на цю тему одна відповідь, мабуть, була найбільш раціональна: не ми встановляємо норми підходу до „видворених" із СССР членів руху спротиву, а вони самі, ті, які прибувають на наш терен — своєю поведінкою, своїми словами і ділами. Підхід вільної громади до колишніх опонентів совєтського режиму, які на різний лад опинилися у вільному світі та прибули до Північної Америки, відомий і всіма прийнятий: ми ставимось з найбільшою симпатією до всіх політичних переслідуваних у Совєтському Союзі та ми повинні давати їм всяку можливу — у межах наших сил і спроможностей — допомогу, якої вони потребують. Але це складна проблема. Клопіт у тому, що майже всі ті „видворені" з СССР відважні одиниці, опинившись у вільному світі, починають негайно складати заяви, давати інтерв'ю, висловлювати свої погляди, ще поки познайомилися з відносинами і атмосферою у вільному світі, та ще поки самі отряслись з намулу тієї пропаганди, якою кормили їх в СССР їхні виховники від дитячих років. Клопіт у тому, що, виступаючи перед різною авдиторією, в якій не всі свідомі того, що мають перед собою людей іншого виховання, іншої освіти, іншої психіки, вимагають від них, щоби вони говорили нашою мовою і думали нашими категоріями, дармацо вони, ті новоприбулі з СССР, ще на тілі й душі покалічені роками, чи й десятками років знущань над ними, перебуванням серед нелюдських умовин в кацетах, в'язницях і психушках.

Дискутанти на згаданому засіданні Екзекутиви правильно підкреслювали, що тим ще недавнім жертвам совєтського терору не можна накидати цензури, бо ж вони саме й натерпілися від цензури поза залізною завісою. Треба бути згори приготованими, що у виступах новоприбулих діячів з-поза залізної завіси не все нам буде подобатися. І тому, передбаючи можливість таких несподіванок, чи непорозумінь, скрізь, куди наші громади запрошують отаких новоприбулих „видворенців", треба обов'язково, щоби головою зібрання був громадянин, який панував би над ситуацією, умів керувати таким зібранням і вмів злагіднити будь-який незручний вислів запрошеного гостя та з'ясувати слухачам те непорозуміння і заспокоїти слухачів.

Всі приявні на тому засіданні Екзекутиви одностайно погоджувалися, що без уваги на причини, як і чому ті жертви совєтського режиму опинилися у вільній громаді, і не вважаючи на інтенції совєтської влади, що дозволяла тим членам руху спртовиву на виїзд чи насильно викидала їх зі своїх кордонів, вони роблять добру роботу: вони спричиняються до пізнання вільним світом правди про сутній характер російського імперіялізму, про правдиві відносини в СССР, зокрема в УССР, та пізнавши ближче атмосферу у нашій українській громаді, погляди й настрої української вільної громади, переводять ревізію деяких власних поглядів, з якими виїхали з тієї тюрми народів.

Український Клівленд відзначає 50-річчя своєї організації

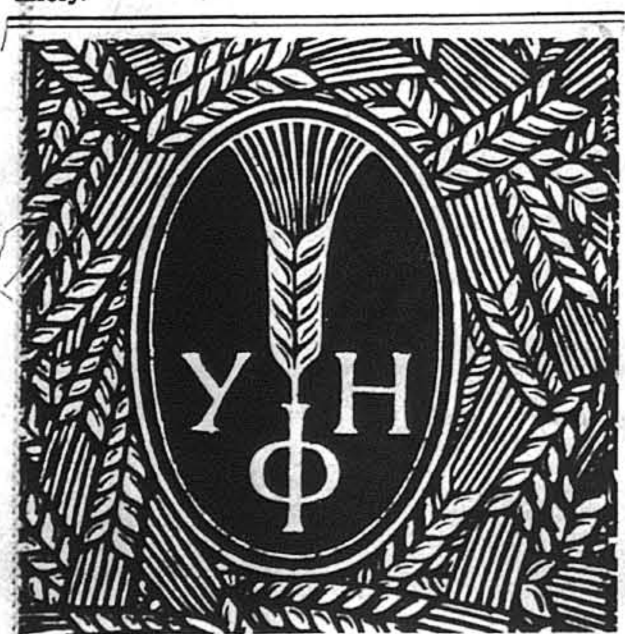

Громадський Комітет Золотого Ювілею УЗО у Клівленді

„Українські Злучені Організації" у Клівленді, Огайо, відзначають у цьому році своє 50-річчя. З цього приводу заснувався Громадський Комітет Золотого Ювілею УЗО у Клівленді. Видано окремі „Вісті УЗО".

Програму золотого ювілею УЗО і українського Клівленду підготовить та переведе окремий Громадський Комітет.

З уповноваження річних загальних Зборів оформлення такого Ділового Комітету наступило на Зборах Делеґатів в дні 21-го квітня, 1978 року. На повищій знимці бачимо присутніх тоді членів Комітету. На провідні функції вибрано отих делеґатів: адв. д-р Богдан Футей — голова Ділового Громадського Комітету; мґр Василь Ліщинецький, проф. д-р Михайло Пап, проф. Степан Воляник і проф. Тарас Шмаґала — всі колишні голови УЗО — Відділу УККА, вибрані заступниками голови Діл. Гром. Ком. Секретарі: інж. Григір Завадівський — українською мовою, адв. д-р Борис Раковський — англійською мовою, Леся Кусяка — запис протоколів із засідань. Діловодства: фінансів — Роман Почтар; організації — інж. Роман Возняк; програми — інж. Євген Палка; інформації — ред. Роман Данилевич; господарювання — мґр Василь Ліщинецький. Редактор ювілейної книги — Степан Кітка. Всі вони творять Президію Ділового Громадського Комітету.

Хроніка

ГЕММОНД, ІНД.

Річні Загальні Збори Відділу УККА, в Геммонд-Манстер і околиці, Інд., відбулися в неділю, 4-го квітня, 1978 року, в год. 4:00 по полудні, в залі Української Католицької Церкви св. Йосафата в Манстер, Індіяна.

На цих зборах вибрано Управу місцевого Відділу в слідуючому складі, а саме: Василь Шевців — голова, о. крил. Володимир Возняк — місто голова, Василь Шуя — секретар, Осип Лудцик — скарбник. Контрольна Комісія: Степан Пилипчак — голова, Михайло Урядко і Іван Юсько — члени.

ФЕНІКС, АРІЗОНА

Звичайні Загальні Збори Відділу УККА в Фенікс, Арізона, відбулися 23-го квітня, 1978 року о годині 3:30 по полудні в залі Оснередка СУМА.

Збори відкрив голова Відділу Микола Теслевич вітаючи присутніх на Зборах і заразом стверджуючи правосильність Зборів. На Зборах присутніх було 20 членів і 7 представників місцевих організацій — разом 27 голосів. До Президії вибрано: інж. Володимир Чопівський — предсідник, Іван Віятик — заступник предсідника, Галина Агащук — секретар.

Після перерви Юрій Голоскевич, в імені Номінаційної Комісії запропонував таких кандидатів до Управи: інж. Володимир Чопівський — голова, Юрій Голоскевич — заступник голови, Роман Бадинський — секретар анг. мовою, Галина Агащук — секретар укр. мовою, Микола Бурда — касієр, Дмитро Дидик — культурно - освітній референт, Михайло Агащук — референт зовнішних зв'язків, Василь Савицький, Ірена Масний і Люба Ленґстон — члени, Микола Теслевич — голова Контрольної Комісії, Михайло Королишин і Александер Ліневич — члени, Іван Віятик — голова Товариского Суду, Ірена Агащук і Ілько Турчин — члени.

Ново-вибраний голова інж. Чопівський подякував за довір'я і коротко накреслив працю УККА внутрі нашої громади і на зовні.

ОЗОН ПАРК, Н.Й.

Звичайні Заг. Річні Збори Відділу УККА Центр. Квінсу (в Озон Парку), відбулися 16-го квітня, 1978 р. о год. 11:30 перед обідом в авдиторії церкви Покрови Божої Матери при 97 Ав. та 87-ій вулиці.

Голова Відділу В. Босак відкрив Збори та попросив о. крил. Л. Мудрого для проведення молитви.

Голова Зборів В. Захарчук подав внесок Контрольної Комісії на уділення абсолюторії, який був прийнятий одноголосно. І. Безубяк відчитав листу кандидатів на Управу Відділу на 1978/79 рік: голова — В. Босак, заст. гол. — Р. Мізур, секретар — В. Сметанюк, скарбник — І. Безубяк, імпрезовий — М. Білейчук, прес. реф. — В. Захарчук, члени — М. Вітенко, М. Прибильський і В. Бошко. Контрольна Комісія: голова — ред. О. Питляр, заст. гол. — О. Левицький, член — Анна Опарик. Товариский Суд: голова — В. Скомський, заст. гол. — І. Щудло, член — В. Бошко. Листа була прийнята одноголосно.

ДЕТРОЙТ — ПІВДЕННИЙ СХІД, МІЧ.

16-го квітня ц.р. відбулися Загальні Збори УККА на Детройт — Південний Схід стейту Мічіґен. Вони закінчилися обранням Управи у такому складі: д-р Антін Шутка — почесний голова, Богдан Федорак — голова, Юрій Юрків, Нестор Щербій (зовн. зв'язки), д-р Володимир Рижий (УНФонд), Віра Куца, Адріян Черняк, Петро Рогатинський — заступники голови, Степан Юрків — касир, Пилип Сотник — секретар, Микола Кавка — культ.-освітній референт. Мартин Новаківський, Борис Карпенко, Володимир Варик, Іван Бутрій, Володимир Брездань, д-р Роман Качмар, Володимир Крижанівський, Юрій Ровенчук, Євген Репета, Теодор Тумачко, Роман Коропась — члени. Антін Кобилянський, д-р Микола Климишин, Микола Васкунс — Контрольна Комісія. Василь Щербій, Володимир Тухшанівський і Григорій Корбяк — Товариский Суд.

Інформативна Референтура УККА Відділу Південно-Східнього Мічігену видає свій „Бюлетень", який появляється вже 19 рік. У числі з 2-го квітня, 1978 подано повідомлення про Річні Загальні Збори, звіт з діяльности п.з. „Один рік праці", та виказ платників УНФонду.

МІЛВОКІ, ВІСК.

Місцевий Відділ УККА відбув свої Загальні Збори 15-го квітня ц.р., вибравши на біжучий рік таку Управу: голова — інж. Анатолій Дорошенко, 1-ий заступник голови - інж. Андрій Гнип, 2-ий заступник голови — д-р Богдан Завадівський, фінансовий референт — Григорій Черень, культ. осв. реф. — Раїса Дорошенко; члени Управи — д-р Григорій Мурський, інж. Василь Нагірняк, інж. Ананій Танін, Володимир Пискір, Віра Павляк, Константин Павляк, Уляна Тишинська та Петро Бурак; Контрольна комісія: голова — Роман Ступницький, члени: Микола Яремко і Максим Місюрак; Товариський суд: Василь Стефанишин, Микола Ясінський та Михайло Кузьмінський. Затверджено також такі комітети: Комітет Оборони Людських Прав в Україні, Марія Пискір — голова, Богдан Завадівський і д-р Богдан Давидович; Комітет для Справ Мілвоцького Музею: Раїса Дорошенко — голова, Марія Пискір та інж. Василь Нагірняк; Комітет для Справ Української Мови в Університетах — д-р Олекса Цибрівський — голова, інж. Ананій Танін, о. Іван Олексюк та Віра Павляк.

Збори відкрив д-р Богдан Давидович, голова Відділу; до Президії обрано на голову Микола Яремка, а на секретаря Богдана Завадівського.

БОСТОН, МАСС.

У неділю, 16 квітня ц.р., тут в залі української католицької церкви Христа Царя відбулися річні Загальні Збори місцевого Відділу УККА. При відповідній кількості учасників, збори відкрив голова Відділу інж. Конрад Гусяк.

На пропозицію Номінаційної комісії, обрано нову Управу в такому складі: інж. Конрад Гусак — голова, переобраний вдесяте; мґр Орест Щудлюк — перший заступник голови, як рівнож референт зовнішніх зв'язків, мґр Петро Волощук — другий заступник голови, Василь Міґован — третій заступник голови, Марія Кайко — секретар протоколовий, Ольга Щудлюк — секретар рекордовий, Сергій Кайко — скарбник, д-р Іван Дідюк — шкільний і пресовий референт, Володимир Федорів і Володимир Майкут - культурно - освітні референти, Дмитро Мельник і Іван Банадиґа — організаційні референти, Степан Сологуб, Михайло Волощук, Василь Ворона, Степан Микитин і Богдан Зозуля — члени Управи; Микола Сухий, Дмитро Ґалонжка і Володимир Гетманський — Контрольна комісія; мґр Михайло Гайда, Михайло Зінків і Григорій Гриценко — Товариський суд; Збрщики Національного Фонду: Михайло Франківський — голова, Данило Бортник і Дмитро Мельник — члени. На почесних членів Відділу обрано о. декана Петра Огірка і о. протоієрея Мирона Пахолка.

Предсідник зборів д-р Іван Дідюк пригадав присутнім, що минулого року з нашого Відділу відійшов у вічність перший голова нашого Відділу, великий працівник на полі УНС, головний радний бл.п. Микола Давискиба.

Збори закінчено молитвою. Опісля пані: Марія Кайко, Марія Вольцер і Ольга Щудлюк влаштували присутнім прийняття.

Діяльність Відділів УККА

Централі УККА відомо, що різні місцеві Відділи ведуть докладний реєстр своєї діяльности, чи навіть видають окремі свої бюлетини. Просимо надсилати їх до Централі для друкування, чи бодай для зареєстрування у цьому нашому пресовому органі. Нижче друкуємо частину ХРОНІКИ ВІДДІЛУ „НЮ ГЕЙВЕН", Конн. Відділ у Ню Гейвені (голова д-р Михайло Снігурович) видав уже 42 числа свого „Бюлетеню". Останнє число з березня 1978 року охоплює хроніку діяльности Відділу за роки 1966 і 1977. Подаємо нижче хроніку від січня до березня ц.р.:

СІЧЕНЬ, 1978:

3. Конференція в Управі міста в справі Січневих Роковин. Одержання поліційного дозволу на маніфестацію.

4. Засідання Управи УККА. Справи Січ. Роковин.

5. Підписання Проклямації в пошану Роковин, проголошення незалежности України. Проклямацію підписала на Капітолі в Гартфорді пані Елла Грассо, губернатор стейту Коннектікат в присутності представників Відділів УККА стейту Коннектікат. Ню Гейвен репрезентував голова Відділу.

10. Зустріч із представниками телевізійної станції, русло 8, в Ню Гейвені в справі інтерв'ю про українські проблеми і в справі фільмування церемонії зложення вінка.

11. Підписання проклямації посадником міста Ню Гейвену. Делеґацію очолив голова Відділу.

18. Засідання Управи Відділу в справі Січневого бенкету і балю.

19. Телевізійний виступ заступника голови Відділу д-ра Ярослава Туркало.

21. Січневий бенкет і баль. Відкрив його голова Відділу. Головну промову укр. мовою виголосив голова Відділу, англійською мовою сенатор проф. Лоренц ДеНардіс. Майстром церемонії був мґр Мирон Мельник. В бенкеті взяли участь численні представники українського і американського релігійного і політичного світу, між ними Їх Ексцеленція Епископ Василь Лостен. Після бенкету відбувся баль при орхестрі „Темпо".

22. Богослуження в намірениі українського народу в обох українських церквах. В год. 11:30 церемонія зложення вінка на Центральному Ґріні. Вінок в пошану героїв, що впали за волю України зложили пластуни Андрій Кизик і Володимир Карнаух в асисті Сумівок Олі Юречко і Олі Олещук. Церемонію відкрив голова Відділу, промову англійською мовою виголосив комішенер Дубно. Церемонію фільмувала телевізійна станція і передала про це в рамцях вістей.

27. Засідання Екз. місцевого Відділу. Розчислення із бенкету-балю.

28. і 29. Поїздка до Ютіка, Н.Й. на відзначення 25-літнього ювілею Відділу УККА в Ютіка. Д-р М. Снігурович репрезентував Екзекутиву УККА, та виголосив промову-привіт.

ЛЮТИЙ:

11. Засідання Екзекутиви УККА в Ню Йорку.

12. Засідання Управи Відділу. Громадські збори в справі Кредитової Кооперативи „Самопоміч".

26. Свято Литовської Незалежности. УККА Відділ Ню Гейвен репрезентували пані Ліда і пан Володимир Фіцалович. Пані Ліда член Управи УККА Відділ Ню Гейвен виголосила промову-привіт.

26. і 27. При нагоді родинної поїздки до Каліфорнії д-р М. Снігурович на прохання Екзекутиви УККА поладнав деякі справи УККА в Льос Анджелес, Каліф. та відвідав Відділ УККА у Фінікс, Арізона де відбув громадські наради в справі різних проблем зв'язаних із працею Відділу УККА в Фінікс.

БЕРЕЗЕНЬ:

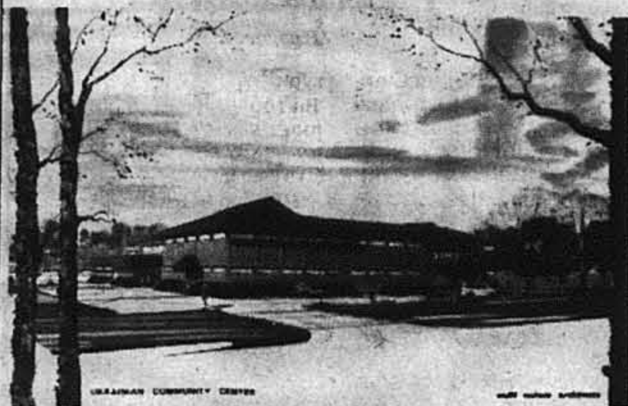
5. Засідання Управи УККА із представниками Організації. Обговорено справу протесту проти видання Юнайтед Стейтс Інформейшен Ейдженси брошури в російській мові на господарську виставку, яку ЗСА організує в Києві в квітні цього року. Написано лист-протест до вгорі поданої інституції та копії цього листа післано — із супровідними листами до сенаторів Рібікова і Вайкера та до конґресмена Джаймо.

БАЛТИМОР, МД.

Звичайні Загальні Збори Відділу УККА в Балтиморі відбулися в неділю, 9-го квітня 1978 року, в залі Дому Українскої Молоді.

Загальні Збори обрали слідуючу нову Управу, яка вирішила остаточний розподіл праці на своєму першому засіданні 21 квітня ц.р.: голова — інж. Богдан Саламаха, заст. гол. — мґр Павло Фенчак (голова Української Едукаційної Асоціяції Мериленду), секретар — Микола Турик (секретар Відділу „Провидіння"), англомовний секретар та реф. зовнішніх справ — мґр Степан Басараб, скарбник — Андрій Чорний (Дім Української Молоді), культ. освіт. реф. — проф. Петро Войтович (директор Школи Укр. УККА, голова ОДВУ), організаційний реф. — Володимир Стельмах (голова ООЧСУ), реф. УНФонду — Теофіль Попович (делегат Пласту), госп. реф. — Григорій Войтович, члени Управи: делегат 59-го Відділу СУА, Теодор Кузьмів (голова СУМА), Василь Татчин (б. голова Відділу УККА), Степан Поліщук (секр. Укр. Нар. Помочі), Адам Ціздин (сек. 55 Відділу УНС), Іван Малко (сек. 320-го Відділу УНС) і Андрій Радь. Контрольну Комісію обрано в складі: Богдан Мацук — голова, Петро Верний — заст. гол., Михайло Вацлавів — член. Товариський Суд: Клим Бабяк — голова, Микола Яремко — заст. гол., Олекса Дуда — член.

Український Культурний Центр у Воррені, Міч.

Влизько 600 родин і понад 50 громадських організацій під проводом Відділу УККА на Південний Схід стейту Мічиген стали членами-уділовцями громадської корпорації, яка будує великий Український Культурний Центр. Будова поступає швидким темпом вперед. Це буде „Український Культурний Центр Метрополітального Детройту". Будівельний Фонд видає свій окремий „Бюлетень". У числі з 15 квітня подано світлини, статтю „Міцніє українська громада" і списки платників.

Богдан Федорак на високому становищі у промисловій корпорації

Богдан Федорак, який закінчив студії у Стейтовому Вейн університеті з дипломом фахівця промислової адміністрації, став директором новоствореного департаменту матеріялів і плянування у великій промисловій корпорації „ДеВласґ" в Роял Ок в Мічігені. Це велика фабрика машин, різнородних машинових вирядів, знарядів і приладів. Б. Федорак є головою Відділу УККА на Південний Схід стейту Мічіген.

Інж. Богдан Федорак